

DRUŽINSKI TEDNIK

Leta VIII.

Ljubljana, 20. avgusta 1936

Štev. 33.

Izjava vsak četrtak. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/I. Poštni prodaj št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov. v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Razgled po svetu

Nova prijateljstva in nove pogodbe

Če pogledamo dogodke v bližnji preteklosti in dogodke, ki nam jih prinaša dan za dan časopisje, skoraj me moremo verjeti samemu sebi. Dogodki hite z neverjetno naglieo in pade drug drugega, da nam skoraj sapo jemlje. Tisto, na kar bi se danes lahko zanesel posameznik ali država, bo jutri že prešlo — in narobe. Pogodbe postajajo nič vredni kosi papirja, prijateljstva, sklenjena med narodi, se malone čez noč spreminjajo v sovražnost.

Ni treba iti daleč po dokaze za to. Spomnimo se samo iskrenega prijateljstva med Francijo in Poljsko. Pred dvema letoma sta se dobri prijatelji neverjetno ohladili zaradi nemško-poljske pogodbe na eni strani in franco-sko-ruske pogodbe na drugi strani. Danes vidimo, da se spet dela za obnovo starih zvez; zveze sklenjene pred dobrim letom, se bodo podrele, in druge, ki so bile takrat na tleh, bodo spet prišle na plan. Evo: šef francoskega generalnega štaba general Gamelin je bil te dni v Varšavi. Kaj je tam počel in govoril, si lahko mislimo...

Ni manj zanimiv ni razvoj dogodkov med Anglijo in Nemčijo. V vseh teh pojavih, pogodbah in sklenjenih prijateljstvih se zrcalita velika slabost in neverjetna omahljivost. Vsi se boje vojne, nihče nikomur ne zaupa in zato, samo zato vsi sklepajo pogodbe in prijateljstva — pogodbe od danes na jutri, pogodbe, ki utegnejo biti že vnaprej obsojene na kratko življenje.

Evropa se boji vojne, zato išče trenutne, začasne izhode. Zato vsi kakor Odrašenika čakamo moža, ki nam bo prinesel pomirjenje, moža, ki bo prinesel v te razvrane razmere vsaj malo medsebojnega zaupanja in oljčno vejico miru. Toda tega moža ni in medsebojnega zaupanja ni in ga vse doletje ne bo, dokler bodo države samo alepomišle, dokler bodo državniki drugače mislili, drugače pa delali. Mogoče vsaj tako dolgo ne, dokler se v Evropi razmere ne ustale in dokler se ne združijo vsaka na svoji strani močne skupine z istimi cilji. Mogoče bo takrat še slabše, kakor je danes, toda vsaj nekaj bomo vedeli: vedeli bomo, kaj bo jutri in kdo je proti komu.

Francosko-poljsko prijateljstvo

Francosko prijateljstvo se je pred kakima dvema letoma precej ohladilo. Zakaj? Ker se je Poljska postavila na stališče, da je vesela in da zato noče več hoditi po poti francoske zunanje politike temveč želi sama odločati o svoji usodi, sama si izbirati svoje prijatelje, sama sklepati politične in gospodarske zveze in sama poskrbeti za svoj vpliv in svojo veljavo v mednarodni politiki. Po drugi strani pa Poljakom ni dišalo prijateljstvo med Francozi in Sovjetsko Rusijo. Poljska se je torej otresla francoskega prijateljstva in se vrgla v naročje Nemčiji. Da ta nova zveza ni srčna, nego zgolj razumska, je na dlani, kajti Nemčija in Poljska nimata razen trenutnih in bližnjih prihodnjih skupnih koristi ničesar, kar bi ju družilo, pač pa nič koliko neoprananih računov iz daljne in nedavne preteklosti. Saj so bili poleg Rusov baš Prusi tisti, ki so z velikim tekom delili poljsko kraljestvo. V novejšem pa »delce« oba naroda še vzhodnopruski koridor. In naposled skeli Nemce še Gdansk.

Zadnji dogodki v Gdanku so poljsko javnost ponovno zelo razburili. Ne samo mladine, tudi odrasli ljudje so dali duška svojemu ogorčenju proti početju Nemcev v Gdanku. Bilo je veliko demonstracij in po vsej Poljski se je dvignil vihar, ki je grozil odpihni poljsko-nemško prijateljstvo.

Te dni je ves svetovni tisk z velikim zanimanjem sledil in poročal o obisku šefa francoskega generalnega štaba generala Gamelina pri šefu poljskega generalnega štaba Rydz-Smiglicu, ki je po smrti maršala Piłsudskega ena izmed najmarkantnejših osebnosti današnje Poljske. V Varšavi so francoskega gosta prijetno pozdravili. Še več: pisali so celo, da sta se generala na varšavski postaji objela. Za generalovega obiska je ves poljski tisk zelo veliko pisal o poljsko-francoskem prijateljstvu. G. Gamelin je pred odhodom iz Varšave izjavil, da ga je pri srčni sprejem, ki ga je doživel pri poljskih oblastvih in poljskem narodu hudo ganil.

Med šefoma francoskega in poljskega generalnega štaba je bilo v prvi vrsti govora o poljsko-francoski in franco-sko-ruski vojaški pogodbi. General Gamelin ne slovi samo kot vojak temveč tudi kot diplomat: tako je skušal dokazati, da obe pogodbi, poljsko-francoska in francosko-ruska, nikakor druga drugo ne nasprotujeta. Poskušal je pridobiti šefa poljskega generalnega štaba za to, da bi za primer vojne ali pa napada na Francijo, ruska vojska lahko pritekla Franciji na pomoč preko poljskega ozemlja.

Ni še znano, kaj sta generala sklenila, nedvomno je pa, da je ta obisk zelo pomemben. Francija skuša na vsak način svoje politične zveze s Poljsko obnoviti in se tako zavarovati pred morebitno zvezo med Nemčijo in Anglijo. Zanimivo je vsekakor, da je nemško časopisje skušalo zmanjšati pomen varšavskih razgovorov: že iz tega bi se dalo sklepati, da so utegnili ti razgovori iti na nemški račun.

Razgovori med Londonom in Berlinom

Te dni je Nemčija vendar že imepovla svojega novega poslanika v Londonu, in sicer v osebi Joachima von Ribbentropa. Nekaj mesecev je že, kar je umrl veleposlanik von Hösch, in od takrat je Nemčija ostala v Londonu brez pravega poslanika. Sedaj je na

VLADNO IZREDNO SODIŠČE JE OBSODILO DVA UPORNIŠKA ŠPANSKA GENERALA (V CIVILU MED STRAZNIKI) NA SMRT

Angleški kralj na našem morju

Ze osem dni se mudi angleški kralj Edvard VIII. med nami, in vendar se je pokazal le redkokje. V Jugoslavijo je prišel samo na odhiti. Najbolj ga kakopak mika krasota Jadranskega morja. Bučne zabave, radovedni letoviščarji, še radovednejši česnikarji mu niso kdo ve kaj mar. V naši kraljevini je kralj incognito, zato se povsod ogiba sprejemov in pozdravov. Najlepa zabava sta mu ribolov in kopanje.

Kralj je doslej obiskal skoraj že vse najlepše kraje našega Jadrana. Prvi obisk je veljal Kornadskemu otočju, ki slovi po izrednih pokrajinskih lepota in bogatem ribolovu. Kornadsko otočje šteje kakšnih 300 deloma pustih, deloma naseljenih otokov. Mimo otočja se pretakajo morski tokovi, ki se z njimi vred selijo ribe iz kraja v kraj. Okoli otočja najdemo redko ribo »zubatac«, ki živi samo še blizu Nina pri nas in v Tunisu. Kornadski otoki so razen tega znani arheologom, ki so na njih izkopali razne starine iz časov Feničanov in Grkov.

Angleški kralj je blizu nekega otoka prebil svojo prvo noč na Jadranu. Naslednji dan je odpel na Rab. Komaj je jahta spustila sidro, je odšel kralj na kopno. Sprehajal se je po pešini in si kupil ribiško majico. Po tričetrtturnem sprehodu se je vrnil na »Nahline«. Kakopak so naši domačini takoj spoznali visokega gosta in ga voharno pozdravljali. Proti večeru je kralj Edvard spet obiskal mesto in se sprehajal dalje časa po ulicah. Po sprehodu so imeli na jahti intimno zabavo za kraljevo spremstvo in zanj.

V sredo, 12. t. m., je »Nahline« zgodaj zjutraj odpel iz pristanišča. Jahta se je ob 11. uri vsidrila v zalivu Modrice pod Velebitom. V spremstvu treh dam in enega častnika se je odpravil kralj z motornim čolnom do Novega grada. Prebivalstvo je izvedelo za kraljev prihod ter ga slavnostno dočakalo. Kasneje si je ogledal kralj ustje reke Zrmanje, kjer se je dalje časa pogovarjal z našimi ribiči, ki govorijo zvečine tudi ameriško angleščino.

V četrtek je »Nahline« dvignil sidro in priplul okrog pol dveh v trogiško pristanišče. Selega popoldne se je kralj odpravil z motornim čolnom na kopno. V desnici je nesel fotografski aparat, v zobeh mu je pa tičala angleška pipa,

Ogledal si je izložbe, kupil nekaj razglednic in obiskal staro trogiško katedralo in se tam podpisal v spominsko knjigo. Po odhodu se je kralj napotil v ribiški okraj. Pogovarjal se je z ribiči in se vneto zanimal za njihovo življenje.

V soboto, 15. t. m., je priplul »Nahline« v splitsko pristanišče in se vsidriral blizu kopališča na Bačevicah. Selega popoldne, ko se je ljudstvo že razšlo, je kralj z motornim čolnom križaril vzdolž obale in si z daljnogledom ogledoval pristanišče, nasade s palmami, Dioklecijanovo palačo in druge splitske zanimivosti. Kmalu se je spet vrnil na jahto, med vožnjo je pa večkrat fotografiral zanimivosti iz pristaniškega življenja.

Ze v nedeljo je krenila jahta proti Korčuli. Kralj se je izkrcal v zalivu Jaliču, kjer so ga že kmetje in ribiči pričakovali. Domača godba mu je celo zasvirala angleško himno. Prijazno se je kralj Edvard pogovarjal z kmeti in ribiči, zanimalo se je za njihovo življenjske prilike. Okoli petih popoldne je obiskal z motornim čolnom še Korčulo. Ogledal si je 700 let staro cerkev sv. Marka in še marsikatero drugo zanimivost. Dejal je, da sta Korčula in Trogir dve najlepši mesti na našem Jadranu. Kakopak so tudi na Korčuli kralja priščno pozdravljali.

Dan kasneje je odšel kralj s spremstvom v Dubrovnik. Ogledal si je pročelje katedrale, zanimal se je za knežev dvorec in za velikega dubrovniškega mecena in pomorščaka Praetata, ki mu je nekdanja dobrovoljna republika postavila lep spomenik v dvorcu. Potem se je kralj sprehajal po mestnem obzidju ter odondod užival lepoto morja in okolice.

Zdi se, da bo iz Dubrovnika odpotoval v goste h grškemu kralju Juriju II., ki preživlja počitnice na otoku Krfu, da se bosta pogovorila o perečih političnih vprašanjih.

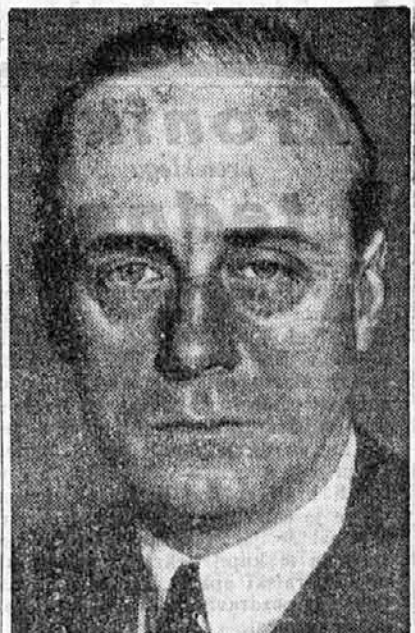
Ko so tuji izvedeli, da bo obiskal angleški kralj našo državo, in da bo dalje časa ostal na našem Jadranu, je prišlo v naša obmorska kopališča mnogo tujcev, zlasti Angležev in Američanov. Razumljivo je, da so angleški česnikarji kar planili na Jadran, misleč, da bodo svojega vladarja spremljali povsod. Toda ukanihi so se. Kralj Edvard VIII. se ogiba vsake prilike,

to mesto imenovan von Ribbentrop, ki je znan kot eden najintimnejših Hitlerjevih sodelavcev. Ribbentrop slovi po svojih izvrstnih zvezah in po velikem ugledu, ki ga uživa v Angliji. V njegovem imenovanju vidijo torej željo, da bi se med Nemčijo in Anglijo začeli resni prijateljski razgovori. Ni izključeno, da bo res prišlo do priščnih odnošajev med tema dvema deželama, toda Anglija — pravi! — si želi to prijateljstvo največ zato, da bi se iz njega vstvarile priščne veze med Berlinom, Londonom in Parizom. Po drugi strani bi pa Angleži kajpada radi iztrgali Nemčijo iz objema italijanskega prijateljstva.

Von Ribbentrop ima dobre zveze z Anglijo, toda če bo hotel kaj dobiti, bo moral tudi kaj dati. In v prvi vrsti bo moral povedati, kaj Nemčija prav za prav hoče in kakšna poročila lahko da za mir v Evropi. Slepomišiti se torej ne bo več dalo, že zato ne, ker se je tajnik angleškega zunanjega ministrstva Vansittart v zadnjem času precej časa mudil v Berlinu in si na šestankih z vodilnimi osebami pridobil jasno sliko o položaju v Nemčiji in o njenih željah.

Španska revolucija

Državljanska vojna v Španiji se nadaljuje z vso srditostjo. Zdaj je položaj upornikov slabši in vladni položaj boljši, drugi pa je obratno. Menda ga danes sploh ni človeka, ki bi z gotovostjo vedel, kakšen je dejanski položaj na Španskem. Nekateri zatrjujejo, da uporniki prodirajo in zmagujejo. V nekih političnih krogih že kar z gotovostjo pričakujejo povratka španske monarhije. Bivši španski kralj Alfonso XIII. se je nekaj časa mudil na Češkoslovaškem, po zadnjih vesteh se je pa preselil v Avstrijo v Dole ob Vrbskem jezeru. Te dni je tudi obiskal jugoslovanskega kneza-namestnika Pavla v njegovem dvorcu na Brdu pri Kranju. Po skupnem kosilu se je bivši španski kralj prav tako skrivnostno odpeljal z avtomobilom iz naše države, kakor je bil skrivnostno prišel. Temu obisku španskega kralja pri knezu-namestniku Pavlu pripisujejo

HITLER JE IMENOVAL V. RIBBENTROPA (na sliki) ZA POSLANIKA V LONDONU.

posebno glede na letovanje angleškega kralja v Dalmaciji velik pomen.

Kar se tiče akcije francoske vlade glede nevmesavanja evropskih držav v špansko državljansko vojno, je treba omeniti, da sta razen Anglije tudi Nemčija in Italija pokazali voljo po podpiranju francoske akcije, toda obe diktatorski državi bi želeli tudi to, da naj se prepove državnikom, da bi javno kazali svoje simpatije za eno ali drugo stran; prepove naj se dalje dobavljajo letal sovražnika si strankama na Španskem, prepove naj se pošiljanje prostovoljcev na Špansko in prirejanje manifestacij za španske upornike ali za špansko vlado.

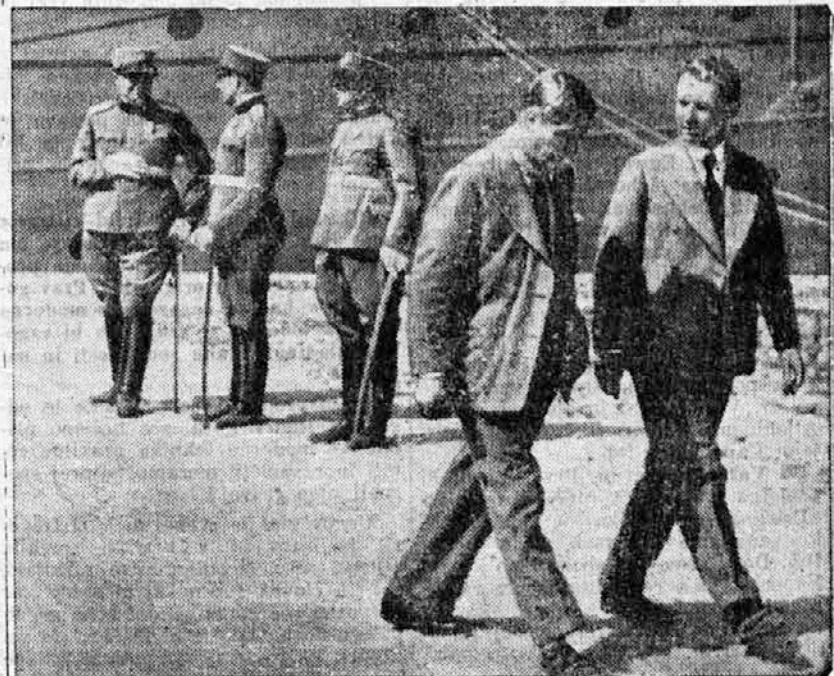
Politična akcija francoske vlade o nevmesavanju v španske zadeve za zdaj še ni rodila pozitivnih sadov in je vprašanje, ali jih bo sploh obrodila. Vsekako bi bila velika škoda za evropski mir, če bi se ta akcija izjalovila.

gleški česnikar si je najel celó letalo in je križaril ob vsej obali, samo da bi vsaj enkrat fotografiral kraljevo jahto. Ta slika bi ga bila stala četrtilijona dinarjev, če bi bil jahto staknil. Pa je ni, denar je pa vendar potrošil.

Nenavadno srečo so pa imeli poročevalci beograjske »Politike«. Dva poročevalca sta noč in dan drvela na motornih kolesih vzdolž obale — in ko sta izvedela, da bo prišel angleški kralj v Novi grad, sta s peklenskim tempom oddrvela tja. Preoblekla sta se v mornarsko obleko in preslepila straže. Kot laži-mornarja sta prav ob blizu fotografirala kralja, ko je veslal.

»Kralj Edvard VIII.« je dejal neki angleški česnikar, »sovražni česnikarje in se jih ogiba, odkar je postal angleški vladar. Za Anglijo je kraljevo potovanje tako velika senzacija, da dobivamo neprestano nove brzojavke iz domovine, ki nam velevajo, da moramo poročati o vsem, kar koli vidimo in izvemmo o kraljevem potovanju.«

Angleški česnikarji store prav gotovo več ko svojo dolžnost. Neprestano oblegajo telefonske centrale in oddajajo dolge brzojavke; vse to jih stane na dan okrog 5.000 dinarjev. Lepi denarji, zlasti če pomislimo, da so vsa poročila prav za prav prazna.

KRALJ EDVARD VIII. V NAŠEM PRISTANIŠČU PRED SVOJO JAHTO

Kupon št. 2.

Ta črno obrobljen kupon, prosimo, da takoj lepo izrežete, točno in razločno s črnilom izpolnite ter ga skupaj s kuponom št. 1, ki smo ga priložili na istem mestu v prejšnji številki, pošljete v zaprtem plinu na uredništvo »Družinskega tednika«, Ljubljana, Tyrševa c. 29/I. Razpisujemo nagrade za vsakega čitatelja za odgovore na sledeča vprašanja:

1. Kaj vam v »Družinskem tedniku« ugaja?

2. Kaj vam v »Družinskem tedniku« ne ugaja?

3. Kaj naj bi »Družinski tednik« v bodoče prinašal?

Odgovorom na vsa ta vprašanja priložite v plinu ta kupon in kupon št. 1 iz prejšnje številke.

Razpisanih je sedem nagrad.

Prva nagrada v znesku Din 100,—

3 nagrade po Din 50,—

In 3 nagrade pol leta brezplačno pošiljanje Družinskega tednika.

Ker bo pa odgovorov več kakor nagrad, mora vsak čitatelj navesti še nekaj, in sicer število, kolikor sodi, da bomo odgovorov dobili. Tisti čitatelj, ki svoj število bode najbližja številu resnično prejetih odgovorov, bode dobil nagrado.

Torej prosimo vas, da pazite na naslednje: 1. Odgovorite v plinu na vsa tri vprašanja. 2. Priložite oba kupona, razločno izpolnjena in podpisana. 3. Napišite število, koliko mislite, da bomo dobili odgovorov na stavljena vprašanja. 4. Pošljite odgovore najpozneje do 31. avg. Na odgovore po tem dnevu ali na odgovore, ki jim nista priložena oba kupona, se ne bomo ozirali. Imena nagradencev objavimo dne 3. septembra t. l.

Sodim, da boste dobili odgovorov.

Ime in priimek
kraj
ulica in št.
zadnja pošta

Kronika preteklega tedna

Njeno Vel. kraljica Marija in Njeg. Vel. kralj Peter II. sta te dni napravila več izletov po Sloveniji. Njeg. Vel. kralj Peter si je preteklo sredo v Kamniku ogledal znamenito zbirko starin pri veterinarskem nadzorniku g. Josipu Sadnikarju. Kralj si je z velikim zanimanjem ogledal vse etarine in se je mudil pri g. Sadnikarju cel 2 uri. — Naslednji dan je mladi kralj obiskal Ljubljano. Pomudil se je četrt ure v trgovini Krisper; zanimal se je za razne tehnične novosti in si kupil nekaj filmov za kinematografski aparat. Ljudstvo je navdušeno pozdravljalo kralja, kjer koli se je pokazal.

Njeg. Vel. kralj Peter preživlja počitnice na Bledu v družbi sedmih sokoleških naraščajnikov: treh Srbov, dveh Hrvatov in dveh Slovencev. Skupno telovadilo, se igrajo in hodijo na izlete.

Njeno Vel. kraljica je v spremstvu svoje matere, romunske kraljice Marije napravila te dni avtomobilski izlet na Visoko v Poljanski dolini. Kraljici sta bili v gosteh pri dvorni dami g. Tavčarjevi in sta ostali pri njej in prijetno kramljale celo uro. Kjer koli so spoznali dvorni avto, so kraljicama navdušeno klicali »živijo!«.

Visoki gostje na razstavi v Škofji Loki in St. Vidu. V petek se je pripeljala v Škofjo Loko Nj. Vel. kraljica Marija. Natanko si je ogledala razstavo in se posebno zanimala za narodne vezenine in čipke. V nedeljo sta obiskala Škofjo Loko Nj. Vis. knez namestnik Pavle in kentski vojvoda Jurij. Tam sta si ogledala z največjim zanimanjem škofjelosko razstavo in krenila odondod še v St. Vid. Visoki gostje so bili povsod priščno pozdravljeni.

Težka avtomobilska nesreča pri Celju. V nedeljo je prišlo do težkega karambola v Vojniku pri Celju. Po cestni je dirjal v popolnoma novem avtomobilu z brzino 80 km ing. Oldrih Ciničburg iz Melnika, pri Pragi v spremstvu Pražana Pravoslava Kautskega. Potnika sta bila namenjena na počitnice v Dubrovnik. V drugem avtu, ki je last celjskega izvoška g. Toplaka, sta se vozila Ljubljancina, akademski slikar g. Miklavc in njegova žena. Češki avtomobilist je vozil po levi strani, torej napačno, zato ni čuda, da sta na ovinku trčila drug v drugega. Rešilni avto je ponesrečenca prepeljal v celjsko bolnišnico. Inženir Ciničburg je izidnobil že med prevozom, ostali ponesrečenci pa so prišli še pravočasno v zdravniško oskrbo. Upajmo, da se bodo srečno izzili.

Pribiti je treba spričo te nesreče, da divjajo češki avtomobilisti po naših cestah s prepovedano hitrostjo. Bil bi že skrajni čas, da se tega odvadijo.

Novi pravosodni minister. V imenu Njeg. Vel. kralja Petra II. je bil ukazom kraljevega namestništva imenovan za pravosodnega ministra dr. Niko Subotič, bivši minister. Novi minister je bil zapričen 16. t. m. v kabinetu predsednika vlade.

Največji šahovski turnir vseh časov se pravkar vrši v Nottinghamu na Angleškem. Turnir zanima tudi naše Jugoslovane in še posebej Slovence; saj se ga udeležuje naš najodličnejši šahist, univ. prof. dr. Milan Vidmar iz Ljubljane. 15 šahistov igra na tem turnirju, 15 najbolj blestevitih imen. Saj so med njimi nič manj ko štirje bivši svetovni prvaki s sedanjim vred (dr. Lasker, Capablanca, dr. Aljechin in dr. Euwe), štirje najresnejši kandidati za šahovski prestol (Rus Botvinnik, Čehoslovah Flohr in Američana Fine in Reehewsky), trije izmed najveljavnejših zastopnikov »stare« garde (naš dr. Vidmar, Rus Bogoljubov in Danec Tartakover) ter naposled štirje domačini Angleži (Tylor, Thomas, Winter in Alexander). Po šestem kolu vodita dr. Euwe in Botvinnik s 4 in pol točke, na tretjem mestu je pa dr. Vidmar s 3 in pol točke pred Aljechinom, Finom, Flohrom, Laskerjem, Capablancam itd.

Važno opozorilo. Prvi kupon, ki smo ga objavili v prejšnji številki »Družinskega tednika« je zbudil veliko zanimanje pri vseh naših čitateljih. Doslej smo prejeli že lepo število kuponov. Naše cenj. čitatelje in naročnike pa moramo še enkrat posebej opozoriti, da so vsi ti vpsolani kuponi neveljavni, ker mora vsak tekmovalce poslati oba kupona hkratu in tudi sicer izpolniti vse pogoje.

Razgovor s Henryjem Fordom, s kraljem ameriške avtomobilske industrije

Detroit, avgusta

Na bela poslopja Fordovih laboratorijev je pripelkalo vroče julijeko solnce. Toplomer je kazal deset stopinj Fahrenheita. Nekaj uradnik me je spremil v knjižnico. Henry Ford mi je neločno močno utripalo, ko sem stopal po širokem stopnišču v čitalnico Fordovega laboratorija.

Dvorana je velika in svetla. Stene so opažene z rjavimi deskami, okrog in okrog pa stoje knjižne police, kakor v kakšnem srednjeveškem samostanu. Mladi možje, rdečelični, so sedeli za dolgo mizo in študirali tehniške knjige. Nekateri so vneto pisali. Pošastno so brzeli njihovi svinčniki po belem papirju... Komaj slišno, kakor iz daljine, se je slišalo ritmično tik-tak.

»Ali poučujete otroke tudi tujih jezikov?« sem vprašal.

»Samo, če sami žele,« je odgovoril Henry Ford. »Jaz sam se nisem nikdar učil tujega jezika. Govorim samo angleščino,« je še smeje se pripomnil.

»Ali niste prišli zastran tega nikoli v zadrego?«

»Ne,« je odgovoril in pritisnil noge ob mizno ploščo. »Angleščina je mednarodni jezik, po vsem svetu sem jo slišal.«

»Problem sedanjosti je prav gotovo brezposelnost,« je menil brez nekega časa. »Morali bi še mnogo tovarn sezidati; Amerika je velika dežela in povpraševanje po novih izdelkih je zmerom živahno...«

»Ali torej mislite, da se bo aktualna »prosperity« držala na višini?«

Nizke prodajne cene in produkcija v masah. Princip, ki ima že vnaprej jamstvo, da bo obrodil dobre sadove, zakaj vsi, ki se jih delo in izdelki tičejo, so zadovoljni.«

Nehote sem zagledal pred svojimi dušnimi očmi velike, ogromne kompleksne tovarniške poslopj, ki jih je ustvaril ta mož. Reško žvižganje in buče sikanje strojev mi je sililo v ušesa. Slišal sem zamolklo ropotanje kladiv, trd ropot električnih svetlov. Čudna simfonija dela. Oglušujoča, vendar veličastna... Fantastični koncert moderne tehnike.

»Kako le zmorete kontrolno nad tem ogromnim mehanizmom svojih tovarn?« sem vprašal Forda in mu pogledal v opek, lahno zagorel obraz.

EDSEL FORD, SIN HENRYJA FORDA, JE Z ŽENO IN SVOJIMA SINOVOMA OBISKAL BADEN-BADEN V NEMCIJI

kanje velike marmornate ure z mogočnega kamina.

Medtem ko sem raztreseno listal po časnikih in revijah, sem premišljal, kaj naj vse vprašam Henryja Forda. Toda po nobeni ceni se nisem mogel zbrati. Moj načrt intervjuja je padel v vodo. Kljub temu, da je bil zrak v dvorani umetno hlajen, se mi je zdelo, da me vročina duši.

Ko sem se ozrl po vseh teh marmirnih hudeh, ki so se pripravljali na razgovor s svojim šefom, ko sem se naposled spomnil, da je Ford gospodar dobrih 200.000 delavcev in lastnik največjega industrijskega podjetja, sem našel opravičilo za svoj nemir.

Čez dolge pol ure se je prikazal na pragu čokat tajnik in mi dejal:

»Prosim vas, samo s političnimi vprašanji nikar ne morite gospoda!« Spremil me je do mogočnih vrat in mi jih uslužno odprl.

Avtomobilski kralj me je sprejel v karakterističnem, rjavo opaženem biroju svojega načelnika poročevalske službe. Njegova drobna postava je videti od sila nežna. Vendar je bil stisk njegove desnice krepak in priščen.

»Obiskal sem Greenfield-Village,« sem dejal za uvod. »Vaša ideja, da predstavite šolsko dečo v vzdušje prošlosti, je vsekakor originalna. Prav gotovo je v hudem nasprotju z moderno učno metodo, ki se trudi, da bi vzgojila mladino v duhu sodobnosti in napredka.«

»Ni napredka brez začetka,« je odgovoril Henry Ford, »če hočemo pridobiti moderne tehnike pravilno ceniti in razumeti, moramo najprej spoznati njen razvoj.«

Njegov glas je zvenel mehko. Govoril je hitro in v kratkih stavkih. »Otroci se nenavadno hitro razvijajo, saj jih človek čez nekaj mesecev kar ne pozna več. Najboljši dokaz za uspeh naše učne metode je okoliščina, da vsi učenci, ki gredo iz Greenfield-Village študirajo na višje šole, mnogo boljše napredujejo kakor otroci iz drugih šol.«

»Prepričan sem, da se njen nivo ne prestando dviga.«

»Ali mislite, da bo bodočnost rabila letala za osebni promet?« sem ga nenadejano prekinil.

»Mislim že,« je odgovoril Henry Ford, »toda tisti časi so še daleč.«

»Ali menite, da bi utegnila iznajdba kakšnega varnega standardiziranega letala izpodrinila avtomobil?« sem vprašal dalje.

»Iznajdba ni nikoli hipna,« je odgovoril Ford, »zmerom nastane počasi. Medtem že utegnemo pridobiti veliko časa, da presedlamo... Vse na svetu se neprestano menja. Staro odmira, novo se rodi. Nikoli ne smemo pozabiti osnovnega principa našega zemeljskega reda. Današnji avtomobil je še daleč od popolnosti. Mnogo bo še treba izboljšati, marsikaj iznajti.«

»Za čem streme vaši najboljši inženirji?«

»Poglavito se ukvarjajo z iznajdbo lahkih voz, ki bi porabili kolikor mogoče manj kuriva.«

»Ali ste takrat, ko ste v majhni koči na Bagleyevi cesti v Detroitu pripravljali model svojega prvega avtomobila, mislili, da bo vaša iznajdba nekoč temelj orjaškim tovarnam?«

Henry Ford se je sklonil naprej. To je storil zmerom, kadar ga je kakšno vprašanje posebno zanimalo, ali pa če me ni prav razumel. Njegove bistrice so se za trenutek zapile v moje in se potem zazrle v brezkončnost.

»Ne,« je odgovoril čez nekaj sekund, kakor da bi se bil zdajci zbudil iz daljnega sna... »Ne, prav za prav nisem tega mislil. Verjel sem v bodočnost svoje iznajdbe in sem neumorno delal dalje. Kakor vsak človek. Zase in za vse. Človek ne more delati samo zase. Današnji dan je v mojih ameriških tovarnah kakšnih 140.000 delavcev in kakšnih 6.000 tovarn mi dobavljajo stroje in sestavne dele. Osnovni princip mojega dela je preprost: »Najboljša kakovost materiala. Dobro plačani in zadovoljni delavci. Osemurni delavnik, štirideseturni delovni teden.«

»Kako vodim in nadziram svojo tovarno?« Prav za prav je sploh ne vdim... Ogromni mehanizem je stekel... Zdaj teče z lastno silo. Delo ga priganja.«

»Mislite, da je tehniški napredek v korist ali v pogubo človeštvu?«

»Kaj se vam sploh zdi slabo?« je odrezavo odgovoril Ford in me hudo mušno pogledal. Ko je opazil, da sem mu ostal odgovor dolžan, je nadaljeval: »Tehnika in napredek sta dejstva našega stoletja. Z nami sta in brez njiju ne moremo živeti. Ne smemo ju niti prekinjati niti ju ne moremo zadrževati v njunem razvoju. Ni sile na svetu, ki bi utegnila iznajditelje ovirati, da bi ne rašili ognja moderne napredka. Iskanje je naraven nagon in mu torej ne moremo s pojmi, kakršni so: slabo in dobro — do živega...«

Moj razgovor s Henryjem Fordom je bil pri kraju. Avtomobilski kralj je vstal in vrtel gumb svojega elegantnega poletnega suknjica. Spet mi je ponudil svojo ozko, nežno roko.

»Pridite spet,« je dejal, veselilo me bo, če bom lahko spet z vami kaj pokramljal.«

Vitka, nekoliko sklonjena postava z belimi, nazaj počesanimi lasmi, s fino oblikovanim, malo vzbočenim čelom, krepkim nosom in vedrimi, globokimi očmi, je izginila po hodniku. Mož je bil videti še pravi korenjak. Korak mu je bil gotov, stisk desnice krepak. Na njegovem licu se je zrcalil izraz sproščenosti in zrelosti.

»Srečo ste imeli,« mi je dejal tajnik. »S Henryjem Fordom ni tako lahko govoriti. Velik mož je. Je občudujoče dodal, »vendar se mi zdi, da se sam tega najmanj zaveda...«

Med ljudmi najdeš obraze, ki so izbrani, otrokom za zgled, vzor in vzpodbudo... Obrazi, ki nemo govore, ki govore vsem razumljiv jezik; obrazi dejanja! Zdaj, ko sem videl njegov obraz, sem šele razumel, da so Fordu tuji jeziki odveč!

Napisal Errol Brant

Zanimivosti z vsega sveta

100.000 din je poklonil dr. Beneš, predsednik češkoslovaške republike, nemški univerzi v Pragi. Ta vsota bi naj bila v podporo revnejšim nemškim študentom v Pragi.

Haile Selasi je te dni podpisal pogodbo z neko filmsko družbo za film, ki bo delal propagando za neodvisnost Abesinije. Film bo stal okrog 10 milijonov din. Stroške bosta Haile Selasi in filmska družba delila na polovico.

Francosko bombo je našel na polju 10 letni deček Koloman Ziško iz Adrijancev v Prekmurju. Odnese jo je domov, sedel na hišni prag in se je lotil s kladivcem. Bomba je eksplodirala; hudo ranjenega dečka so prepeljali v bolnišnico, in tam je čez nekaj ur umrl.

Trojčke je rodila kmetica Julka Šjakova iz vasi Poblaca v pribojškem srezu. Najprej je rodila zdravega dečka, 9 dni nato pa še 2 deklici. Otroci se počutijo prav dobro, mati je pa tako oslabela, da se zdravniški boje za njeno življenje.

Steklene gosli in stekleno flavto so razstavili na veliki olimpijski razstavi v Berlinu. S tema instrumentoma — z izdelkoma nemških rokodelcev — sta koncertirala znana nemška muzikanta Hugo Colberg in Friedrich Thomas. Koncert se je imenitno obnesel.

Nad 100.000 tujcev je prišlo v Nemčijo na olimpijado. Med njimi je bilo 12.000 Američanov, 16.000 Švedov, 8.000 Čehoslovakov, 6.000 Angležev, 4.000 Avstrijcev, 9.000 Belgijcev, ostalek je pa sorazmerno razdeljen med druge narode.

Jan Kiepura, znani poljski operni pevec bo pri prihodnjih volitvah na Poljskem kandidiral za narodnega poslanca. Pevec ima baje velike politične sposobnosti.

Najpopularnejši meteorolog na svetu je neki Alfonso iz Združenih držav. Glede vremenske napovedi se znani strokovnjak malokdaj zmoti. Svojo sposobnost iznajdljivi Američan kajpak prodaja kmetom v področju Mississippija in ima od tega velike koristi.

Kuga je začela razsajati v St. Paulu v Braziliji in pobrala v nekaj dneh 18 ljudi.

25 milijonov din je podedovala od dr. Hoowarda Lawrencea 30letna Hana Medarf iz Brücklinga, ker je pred 20 leti pela na neki dobrodelni prireditvi. V oporoki se je dr. Lawrence spomnil prepega nasmeha male pevke in ji zapustil ves svoj denar, saj je bil tisti večer najlepši v njegovem življenju.

100.000 frankov nagrade je obljubila pariška policija tistemu, ki bo izsledil tatu, ki je prejšnji mesec ukradel iz delavnice nekega bogatega dragotinarja briljantno ogrlico, vredno 1.400.000 dinarjev.

Največjo ladjo sveta bodo začeli Angleži graditi meseca novembra. Nova ladja bo popolnoma podobna znameniti »Queen Mary«, le da bo še večja. Imela bo 90.000 registrskih ton, njena brzina bo pa znašala 36 vozlov.

Društvo madžarskih cigánov je sklenilo, da si uredi v Budimpešti prvo cigánsko glasbeno akademijo. Na akademiji bodo poučevali najboljši madžarski cigánski umetniki.

68 japonskih ribičev je ob strahovitem tajfunu na jugovzhodni obali polotoka Formoze s čolni vred utonilo.

Po 15 letih slepote je spregledal 15letni Vicencio Petrucci iz Rima. Operiral ga je znameniti italijanski kirurg, profesor Heuschüller.

Pohesnela svinja je te dni v bližini Dombobara na Madžarskem napadla pastirja Julija Szaba. Težko ranjenega so ga prepeljali v bolnišnico in tam je kmalu podlegel poškodbam.

500 kilometrov je prevozil s kolesom brez gum španski kolesar Hoze Palma. Peljal se je za stavo iz Seville do Madrida. Vso pot ga je kontroliralo več kolesarjev.

Prvo letalo, ki sta ga l. 1903 zgradila brata Wright, je te dni odkupil ameriški kralj avtomobilov Henry Ford. Dal ga je v svoj muzej, kjer zbira vse, kar je zanimivega iz razvoja avtomobilske in zračne tehnike.

Milijarder Deterding, angleški kralj petroleja, se je preselil v Nemčijo, kjer se kani v kratkem poročiti. Od zdaj naprej misli živeti v Mecklenburgu, kjer je kupil veliko posestvo z dvorcem.

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremila denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles; Holandija: št. 1458-66. Ded. Dienst; Francija št. 1117-94. Paris; Luksemburg: št. 5967. Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

KRATKE ZGODBE Z VSEH VETROV

Dama z rdečimi rožami

Berlin, avgusta.

V brzem vlaku Dunaj—Berlin je neka večja hohštaperka uspavala bogatega romunskega trgovca Lupeska in mu nato izpraznila žepa. Trgovca Lupesku je potoval iz Bukareste v Berlin. Nekaj časa je ostal na Dunaju in nadaljeval z brzovlakom vožnjo v Berlin. Na nemški meji je stopila v njegov oddelek neka izredno elegantna dama. Krasen sopek rož v njenih rokah je dal povod, da je trgovec začel pogovor z njo. Razumljivo je, da se je prijatelj rož in lepah dam sklonil nad rože, da vsrka njih vonj. Ta poskus zblizanja je pa ljubitelj rož in lepah dam prav drago plačal.

Ko je prišel uro nato sprevodnik v oddelek je našel trgovca v globokem spanju. Vse je kazalo, da je nezavesten. Poklicali so zdravnika, ki ga je le s trdom obudil. Trgovca se ni mogel ničesar spomniti, samo tožil je, da ga hudo glava boli. Mlada, elegantna sopotnica je kajpak že izginila iz oddelka in trgovec se je samo medlo spominjal srečanja. Na neki majhni postaji je bržčas izstopila in odnesla s seboj trgovčev mošnjak.

Preiskava je ugotovila, da je bil sopek, ki ga je dama pozabila v kupeju, prepojen s hudim mamilom.

Nov Tarzan v letonskih gozdovih

V okolici letonske prestolnice sta nedavno dva gozdarja doživela zelo čudno avanturo. V velikem gozdu sta staknili v grmu nagega človeka, ki se jima je skušal skriti. Začel je bežati, toda gozdarja sta jo ucvrla za njim. Tedaj je pa Tarzan zagrabil za neko vejo in se s pravcato opičjo spretnostjo pognal na drevo. Spretno ko veriga je skakal z enega drevesa na drugega in se skrival zasledovalcem. Ker sta se gozdarja bala, da bi izgubila sled za čudnim golcem, je eden od njih pomiril nanj in ga rahlo rnil. Strel je Tarzana tako prestrašil, da se je spustil z drevesa in se brez odpora predal gozdarjema.

Policija je skušala ugotoviti identiteto tega čudnega človeka, ki živi gotovo že več let v gozdu, kakaj bil je že popolnoma podivjan. Vsi poskusi, da bi mu razvezali jezik, so bili zaman. Dali so mu sadja in mesa; pogoltnil ga je s slastjo in se z živalsko popačenim glasom zahvalil za hrano.

Ljudstvo misli, da je to neki Herbert Alenkis, ki je bil nekoč zaposlen pri nekem posestniku blizu Rige, a je pred nekaj leti brez sledu izginil.

Bivši krvnik odprl brivnico

London, avgusta.

Angleški krvnik Viljem Billington je bil pred kratkim upokojen. Ker brez dela ni mogel živeti, se je vrnil k svojem prvotnemu poklicu.

Viljem Billington je bil namreč v mladosti brivec. Ko so ga pred tremi meseci upokojili je odprl brivski salon. Obrt mu pa ni kaj prida nesla, kakaj ljudje mu niso zaupali. — Le redkokdaj se je kdo »zmotil« in stopil v njegovo brivnico. Naposled je prodal vse skupaj in se skušal uveljaviti kot brivski pomočnik. Ponujal se je raznim brivcem, toda nihče ga ni maral sprejeti v službo.

Ta dni se je dal prekrstiti in nanovo odprl delavnico. Morda mu bo to pot sreča bolj mila.

Žena s šestimi možmi

Praga, avgusta.

Ida Zeigler je bila pri neki tovarni šivalnih strojev za potnico in je tako neprestano romala iz kraja v kraj. Da bi pa imela v vsakem večjem mestu svoj dom, se je kratko in malo poročila na šestih krajih Čehoslovaške. Spotoma se je ustavljala zdaj pri tem, zdaj pri onem možu in ostala pri vsakem po en dan.

Življenje ji je teklo prijetno in srečno — in da se ji ni te dni pripetila nesreča, bi ostalo tako za zmerom. Z avtomobilom, ki ga je sama šofirala, je namreč trčila v drugega in tako nesrečno padla, da so se ji notranji organi hudo poškodovali. Prepeljali so jo v prasko bolnišnico. Ko je srečno prestala težko operacijo in se je na-

slednjega dne prebudila v bolniški sobi, je zagledala poleg svoje postelje šest svojih mož, ki so jo vsi po vrsti dobrodušno opazovali.

Pozneje jim je upravnik bolnišnice razjasil uganko. Ko so ponosno pripeljali v bolnišnico, so pregledali njene stvari, hoteč ugotoviti njeno identiteto. Našli so šofersko knjižico na ime Ida Zeigler, v njeni beležnici pa imena šestih mož iz raznih krajev. Meneč, da so to sorodniki ali prijatelji ponosne, je bolniška uprava o nesreči obvestila vseh šest. Naslednjega dne so se kakopak znašli vsi v bolnišnici in naposled ugotovili, da so vsi pravi zakonski možje ponosne žene. Upravnik bolnišnice se je na moč čudil, ko se ti možje niso prav nič pisano spogledali. Pomirjeni in nekam humoristično so se vdali v usodo.

Ida Zeigler pa se bržčas boji dneva, ko bo zapustila bolnišnico, ker se bo morala zaradi polindrije zagovarjati pred sodiščem.

Ker je rodila nakazo so jo hoteli linčati

Sofija, avgusta.

V sofijskem okraju Konjevici, je te dni neka 30 letna žena rodila pravo nakazo. Novorojenček je bil bolj podoben živali ko človeku, vendar je bil na srečo mrtvo rojen.

Vest o tem porodu se je hitro razširila po mestu. Preprosti ljudje so trdili, da je porodnica navadna čarovnica in da je rodila hudiča. Kmalu se je zbrala velika množica ljudstva, ki je hotela zažgati čarovnično koč. Če bi policija namere pravočasno ne preprečila, bi bila »čarovnica« zgorela »na grmadi«.

73letni starec se je oženil s 74letno starko

London, avgusta.

73letni Samuel Spendlay, nekdanji mesar, se je te dni v Keteringu oženil s 74letno Hano Horis, ki je bila v mladih letih njegova šolska tovarišica.

Spendlay je bil že dvakrat oženjen in ima eno hčerko in tri vnuke. Gospa Horis pa ima 12 otrok, 9 vnukov in 1 pravnuko. Poleg vsega tega je stara gospa mnenja, da je za ljubezen vedno čas.

Zoper čezmerno debelost

uporabljajte samo neškodljive Slatinske tablete za hujšanje, katere proizvaja lekarna Mr. Bahovec v Ljubljani iz prirodnih mineralnih soli in rastlinskih ekstraktov.

Zahtevajte v lekarni samo prave, neškodljive Slatinske tablete Mr. Bahovec. 50 tablet Din 24—, 100 tablet Din 39—, 200 tablet Din 69.

Reg. br. 283 — 11/I. 1934.

Človek, ki se je z ljubavnim pismom zadržal

Dunaj, avgusta.

Štefan Galgoš, poljedelec iz Klausenburga, je imel ljubezensko razmerje z ženo nekega zidarja. Še vrabci po strehah so čikali o tej grešni ljubezni, samo ubogi zidar ni slutil ničesar. Te dni mu je pa neznanec pisal, da ga žena goljufa in se sestaja v nekem gozdu z Galgošem.

Zidar je takoj naslednji dan odšel na določeno mesto in res zalotil zaljubljenca. Galgoš je pravkar prebiral ljubezensko pismo, ki mu ga je žena prinesla s seboj na sestanek.

Zidar je planil nadenj in mu skušal iztrgati pismo, hoteč si prisvojiti važni dokaz. Prestrašeni Galgoš ga je pa brž stlačil v usta, in ga hotel požreti. Nesreča je pa hotela, da mu je pismo obtičalo v grlu. Preden je prišel zdravnik, se je Galgoš že zadržal.

TRINAJSTLETO MAJORJE GESTRINGOVO JE PRIZEL NJEN TRENER NA SRCE, KO JE MLADA AMERIKANCA ZMACALA NA OLIMPIJADI V UMETNEM SKAKANJU.

Šestkrat je umrl, 27 krat si je zlomil rebra in 18 krat nogo

Marseille, avgusta.

Pred marsejskim sodiščem se je te dni zagovarjal Jožef Gerez, ki je zaslužil 10 milijonov din, ker si je 27 krat nalašč zlomil po eno rebro, 18 krat nogo, nazadnje pa je začel še umirati, in umrl v desetih letih 6 krat.

Vse te goljufije je premetenec počenjal zamo zato, da bi dobila njegova žena od raznih zavarovalnic visoke premije.

Prvikrat se je zgodilo, da je neki Jožef Gerez preminul v Nici. Vdova je koj po smrti prinesla neki marsejski zavarovalnici mrlški list pokojnega moža in zahtevala izplačilo zavarovalnine. Zavarovalnica se je hotela osebno prepričati o Gerezovi smrti, zato je poslala agenta na njegov pogreb. Mlada vdova je kakopak dobila zavarovalnino in se izselila iz Nice.

Leta 1929. je v La Roshellu spet umrl neki Jožef Gerez, ki je bil zavarovan pri neki pariški zavarovalnici. Spet je vdova dobila visoko premijo. V kraju, »kjer je doživela tragedijo«, kakopak ni mogla več živeti, zato je odpotovala in hotela stopiti v samostan.

V naslednjih letih so v raznih krajih na Francoskem umrli še trije Jožefi Gerez, in vsakokrat je mlada vdova pobasala visoko premijo in užaloščena zapustila »kraj nesreče«.

Najbrže bi teh goljufij nikoli ne odkrili, če bi ne bil agent, ki je nesrečni vdovi prvokrat izplačal premijo, premeščen iz Marseille v Havre. Ko ga je v pisarni obiskala vdova Jožefa Gereza, jo je pri priči spoznal. Zahteval je, da so odprli pokojnikovo krsto. V njej je res ležal »mrtvi« goljuf, toda razjarjeni agent ga je kaj kmalu »obudil od mrtvih«.

Na sodišču je pretkanec priznal, da se mu je vedno posrečilo smukniti izpod vencev rož, še preden so pogrebi zabili krsto. Tako je seveda Jožef Gerez z lahkoto šestkrat »umrl«.

Od smeha je umrl

Newyork, avgusta.

V Newyorku je te dni zasebni uradnik Robert Michenson umrl od pretiranega smejanja.

Robert Michenson je bil še do nedavnega zelo resen uradnik nekega zasebnega podjetja. Pred tremi tedni je pa neko nedeljo predpoldne sedel doma in čital neki humoristični list. Zdačji je staknil smešnico, ki mu je izvalila glasen krehot. Začuden je pristopil brat Maks, prečital smešnico in ugotovil, da je res duhovita in vredna smeha. Tudi sam se je prav od srca nasmejal, vendar ga je smeh kmalu minil. Njegov brat se je pa medtem še vedno solzil od smeha. Navzoči so ga skušali umiriti, pa se jim ni posrečilo. Domači so bili kajpak v hudih skrbih, ker ni Robert nič več videl in slišal. Masirali so ga in tolkli, streljali s samokresom za njegovim hrbtom — vse zaman. Robert se je krehotal dalje.

Edino prašek za uspavanje ga je premagal, toda komaj se je prebudil, se je začel spet znova smejati.

Za ta nenavadni slučaj so se začeli zanimati zdravniki. Razni specialisti so pregledali smejočega se moža in priznali, da jim je nesrečni Robert velika medicinska uganka.

Nazadnje se je neki kirurg odločil, da bo operiral nesrečnežu nekatere mišice, ki so za smeh odločilne. Po operaciji se je pa Robert še bolj smejal. Njegov smeh je prehajal že v histerijo.

Tako bleščeče
sveže kakor prvi dan
po vsakem pranju

Vedno z
GAZELA
TERPENTINOVIM MILOM

Pere res belo!

Robert se niti v službi ni mogel vzdržati smeha, zato ga je njegov šef odpustil.

Nesrečnež je bil ves potr in mišl v obupu že na samomr. Tedaj se mu je pa sreča nasmešnila. Neko newyorško gledališče ga je najelo, da bo kot smehljajoč gledalec sedel na vidnem prostoru in si ogledoval predstave.

Robert je sprejel ponujeno službo, četudi mu ni bila všeč. In tako je zadnje dni sedel v gledališču z neprestano se smejočim obrazom. In vsak obiskovalec se mu je moral nasmešniti.

Ondaj, ko je spet igral v gledališču svojo bedno vlogo, mu je nenadoma počila žila na vratu. »Smejoči se gledalec«, je omahnil s stola.

Zdravnik, ki je prihitel nesrečnežu na pomoč, mu ni mogel več pomagati.

Človek, ki se ne prestando smeje

London, avgusta.

40letni delavec Jon Hanry Yord iz Hotingana ima kaj čudno bolezen: neprestano se smeje.

Ko se je pred nekaj dnevi vrnil iz dela, se je več ur neprestano smejal. Njegova žena se je prestrašila in odpeljala moža v bolnišnico. V bolnišnici se je Yord smejal še dva dni. Zdravniki menijo, da boleha Yord za histerijo posebne vrste, ki je vsekakor posledica neke umske motnje, upajo pa, da se jim bo posrečilo končno preprečiti ta nenaraven smeh.

Poravnajte naročnino!

Ljudska univerza

O zgodovini borze

Borze v srednjem veku. Če razumemo pod besedo »borza« tržišče, kjer kupujejo tudi z denarjem, najdemo »borzo« že v stari Grčiji, morda celo že prej. Vendar je borza kot pravi denarni trg nastala šele v začetku srednjega veka.

Prva tržišča so nam znana v XIV. stoletju, in sicer v Italiji. Renesanca, ki ji tako radi pripisujejo zgolj znanost in umetnost, je bila predvsem doba gospodarskega oživiljenja. V bogati Firenci, kjer je vladal znameniti Lorenzo, imenovan »Il Magnifico«, iz ugledne in bogate bančne družine Medici, so bile v raznih ulicah že banke in menjalnice, ki so živahno trgovale z denarjem.

Sicer te banke res še niso bile borze v današnjem smislu besede. Bankirji, trgovci in menjalci niso imeli niti pojma o ekonomskih zakonih, čeprav so izvrševali popolne arbitraže.

Kmalu so se pa razmere zelo spremenile. Minilo je komaj dobro stoletje; v Antwerpen in Londonu so se pojavile velike in živahne borze, ki imajo zanje Holanci največje zasluge. Da bi olajšali in pospešili poslovanje, so začeli tiskati razne časopise. Virman, bilanca in obveznice so iznajdba marljivih Holancev. Kaj kmalu so izpolnili finančno in borzno tehniko ter ustvarili prve zveze med tiskom in narodnim gospodarstvom.

Prva delniška družba. Največja služba Holancev za poznejši razvoj narodnega gospodarstva je ustanovi-

tev delniških družb. Takrat so sicer že obstajale razne korporacije in lige kot na primer nemška »Hansa«, na podobnih osnovah, vendar so delniške družbe v današnjem smislu besede ustanovili holandski trgovci.

20. marca leta 1602. so osnovali v Amsterdamu »Vzhodno-indijsko družbo«, ki je nenavadno hitro vzvela. Vsak prebivalec Amsterdamu je smatral za svojo državljansko dolžnost, da si kupi nekaj delnic »Vzhodno-indijske družbe«, in tako sta trgovsko mesto Antwerpen in ta delniška družba pomenili skoraj eno in isto. Najuglednejši ljudje v odboru družbe so bili tudi v mestnem svetu. Podjetje je tako naraslo, da je opravljalo delo za tiste čase ogromno število uradništva. Sam amsterdamski oddelek je štel šest pododdelkov — za vsako provinco po enega — in vse podjetje je šlo 25 ravnateljev in nad 1200 uradnikov.

Zaradi demokratskih osnov družbe je z vsakim dnem raslo povpraševanje po delnicah. Začela se je spekulacija.

Kar na lepem so se razširile — sam bog vidi odkod — najrazličnejše vesti o poslovanju družbe. Nekateri trgovci so lansirali na borzi ali na javnih mestih ponarejena pisma iz Indije, ki so v njih skrivnostni dopisniki dramatično opisovali potope družbenega brodomlja v Indijskem oceanu. S tisoč strani so prihajali razni glasovi, vsi z namenom, da ali dvignejo ali pa zrušijo tečaj vzhodno-indijskih delnic.

Prvi veliki špekulant in prva resna spekulacija. Prvo resno spekulacijo »la beset« večjega obsega je tvegala najpremožnejši družabnik in ustanovitelj družbe, ugledni trgovec Izak Lämmer. Kariera tega prvega znanega špekulanta je zelo zanimiva. Začel je kot majhen trgovec v Antwerpen. Takratni trgovci niso bili podobni našim. Morali so imeti živ in avanturistični duh. Lastniki ladij so bili veliki v večni nevarnosti, da izgube vse, kar so si z dolgoletnim trudom priborili. Njihove ladje so ostale na potovanjih mesece in mesece.

Lämmer je neprestano kupčeval. Svoje brodovje je pošiljal natovorno po vsem svetu. Polagoma je začel bogateti, toda ni mu bilo sojeno, da bi ostal v svojem rojstnem kraju. Španska gonja, ki ji je brezdušno načeloval znani Alba, ni trpela svobodnih in gospodarsko močnih državljanov. Antwerpen je postal žrtev državljanske vojne in Lämmer je moral bežati praznih rok.

Z drugimi trgovci se je znašel v Amsterdamu. Tam je ta peščica trgovcev postavila temelje bogastvu Amsterdamu. Povedali smo že, da je prvo veliko spekulacijo zoper vzhodno-indijsko družbo spopal sam njen ustanovitelj in njen največji zagovornik, Izak Lämmer. Napadno bi mislili, če bi temu možu podtikali zgolj pohlep po denarju. Vzroki so bili popolnoma drugačni.

Družba, ki je bila ustanovljena na tako široki osnovi in ki je v političnem pogledu toliko pomenila, je morala gospodariti z veliko opreznostjo. Lämmer, četudi že v letih, je imel še vedno dovolj energije. Zahteval je, da pošlje družba svoje brodovje na Daljni Vzhod. Razumljivo je, da mož

s takšnimi nazori, da bi družba razpredla svoje mreže po vsem svetu, ni našel razumevanja. Prišlo je do preprirov in Lämmer je izstopil iz upravnega odbora. Odrkel se je dividend in zagrozil družbi, da se bo z vsemi mogočimi sredstvi boril zoper njo.

Leta 1609. je začel svojo spekulacijo »la beset«. Pri tem se je posluževal vseh onih trgovskih trikov, ki so še danes v rabi. Družba je v svoji pritožbi oblastem navedla, da je Lämmer ponujal več delnic kot jih je v resnici imel. Prodajal je delnice po nizki ceni samo zato, da jih je kasneje še ceneje kupoval. Pri tem pa seveda svojega namena ni dosegel. Tečaj je začel sicer padati, toda to ni imelo nobenih hujših posledic, ker je družba tudi nadalje napredovala. Po brezuspešnih poskusih je izgubil še polovico svojega imetja, zato se je Lämmer prostovoljno umaknil. Za zgodovino je pa ostal vendar prvi veliki špekulant.

Njegovemu vzgledu je sledilo še mnogo trgovcev. Zeljni lahkega zaslužka so se mnogi spuščali v enake posle. Takšni špekulantski talenti se rodijo še današnji dan in zmanjkalo jih ne bo, dokler bo borza na svetu.

Da drugače ne more biti, nam zgledno potrjuje Flamec Kristof Kurz, po poklicu astrolog in alkimist. Kurz je že leta 1543. ponujal banki Tucher iz Nürnberga Astrološki sistem za določitev tečajev blaga in deviz. K tej ponudbi je resno pripisal: »Ta sistem sem iskal tri leta in sem ga našel komaj letos. Prepričan sem, da je darilo Vsemogočnega. Poizkušaj sam ga že več mesecev, pa sem dosegel imenitne uspehe.«

Časi se spreminjajo, toda želja po gmočnih dobrinah bo ostala večna.

»Vreme« — Beograd

DOROTHI BLACK:

DOŽIVLJAJI POGUMNEGA DEČKA

Mož je potegnil z dečka pidžamo, njegovo osovraženo roza pidžamo. Vtaknila sta dečka v dosti preveliko okavsko obleko. Prepasala sta ga z usnjatim pasom. Pas je bil tako lep, da je Loryju vzelo kar sapo. Bil je pravi usnjeni pas, okoli in okoli pa je imel polno lukenj. A doma je moral nositi otročjega, ki ni bil iz usnja. Moral je nositi rdeče, plave in zelene pasove, ta pa je rjav, kakršnega si je vedno želel.

»Zakaj pa so te luknje?« je vprašal Lory.

»Kroglo,« je odgovoril Ed, »in če ne boš ubogal, bom pogljal eno skozi tvojo bučo.«

»Ali bi jaz ne mogel imeti vsaj eno tako kroglo?« je rekel Lory.

Mlajši možki mu je odnekod prinesel eno rabljeno. Lory se je ponosno premikal po sobi. Popolnoma je bil pozabil, da je ugrabljen. Zavedal se je samo, da ima na sebi pravo moško obleko. Takšno obleko, kakor jo je nosil njegov oče, kadar je delal na vrtu, ko so bili še v Angliji.

Uselili so se k zajtrku. Hrana ni bila taka, kakršna je bil navajen Lory doma. Toda vendarle je imela svoj čar. Nihče se ni brigal, kako sedi. Na mizi je lahko držal oba komolca. Jedel je lahko, kakor je hotel in kolikor je mogel. Usta je imel polno nabasana.

Moža sta se pogovarjala, kakor da dečka ni zraven. Zopet sta govorila o denarju. Čudno se mu je zdelo, da govorita toliko o denarju, ko ga prav gotovo nimata veliko. Sicer bi ne stanovala v taki kolibi.

Po zajtrku je splezal deček na zaboj in gledal skozi okno. Pred seboj je videl sam gozd, le tik okrog kolibe je bilo polno lepe zelene trave. Tudi cvetlice so bile tam. Pod kolibo je žuborel studenček.

»Oho,« je vzkliknil Lory. Že je videl samega sebe igrati se v potoku. Ves moker je in tako srečen, ker nihče ne kriči nanj, da se ne sme igrati. Potegnil je moža z brado za rokav:

»Jaz bi se šel rad ven igrati.«

Ed ga je izbuljeno pogledal in ga udaril po glavi.

»Drži jezik za zobmi in lézi. Ven ne smeš nikdar. Če pa ne boš ubogal, te bom udaril s kladivom, da boš dal mir za zmerom. Si slišal?«

Lory se je stisnil pod mizo. Kmalu se mu je pridružil suh, dolg pes z mačjimi ušesi. Mlajši možki se je odpejal z avtomobilom.

Loryju je bilo hudo za mladim možem, Starega je brado je sovražil. Po njegovem odhodu tudi ni nihče skrbel za hrano. Vedno je bil lačen. Kadar ga Ed ni opazoval, se je Lory previdno splazil do omare in jih skrbno kakšno jed. Če ga je pa starec opazil, ga je pri priliki oplazil s svojim velikanskim čevljem. Kakopak se je upal izpod mize le takrat, kadar je lakota premagala strah pred tem divjakom. Ves dan je presedel poleg psa, ponoči je pa ležal pes poleg njega. Tako sta si postala velika prijatelja in Lory je videl v psu svojega zaščitnika.

V omari je stala cela vrsta polnih steklenic in starec si je zdaj pa zdaj privoščil pošten požirek. Kmalu nato je zasnal. Takrat si ga je Lory dobro ogledal. Kako strašno grd se mu je zdel ta debeli, bradat človek... Hrepeneče je Lory upiral oči v vrata in si nepopisno želel ven k potoku.

Toda komaj se je približal vratom, se je stari debeluhar predramil in ga sovražno ošinil s krvavo podplutim očesom.

Mnili so trije dnevi. Tudi četrti se je nagibal h koncu, toda mlajšega moža še ni bilo od nikoder. Debeluharja je začelo skrbeti. Po cele ure je sedel nepremično pri mizi,

podpirajoč si glavo z rokami. Sam se boji je govoril in buljil v steklenico. Včasih se je ozrl po Loryju. Če ni bil na svojem mestu pod mizo, ga je brez besede surovo sunil z nogo. Lory se je še tesneje oklenil mizine noge in se vdano potuhnil. Še najboljše se je počutil tam. Zdelo se mu je, da mu v tej njegovi trdnjavi debeluharjeva noga ne more do živga.

Ob solnčnem zatonu petega dne, se je mlajši mož vrnil. Še preden se je skobacal iz avtomobila, ga je Ed opazil in zavpil:

»Kakšne novice prinašaš?«

»Slabe!« je prišlec kratko odgovoril. »Rekel sem ti, da si preveč zahteval. Ali ti mar nisem? Bil sem na pravem mestu. Pet dni sem se potikal tam okrog, toda denarja ni nihče prinesel. Samo v časnikih pogledaj, pa boš videl kako zadeva stoji.« Vrgel je pred Eda zavoj časnikov in jih sunil z nogo, da so odleteli v kočo.

»Kar pogledaj kaj pišejo. Našli so sled za nami. Jaz se ne vrnem več tja. Ves čas se nisem mogel znebiti občutka, da me nekdo opazuje.«

S hripavim glasom je tedaj vprašal Ed:

»Hočeš torej reči, da ne bom dobil odkupnine za tega...?«

»Čitaj sam,« je rekel Wall.

Oba sta sedla. Z divjo naglico je Ed razgrnil časnike. Prečitane liste je metel kar na tla. Prav blizu Loryja je priletel list, ki je na njem uzrl svojo in svoje matere sliko. Sam je bil oblečen v baržunasto obleko kakor vedno. Materin obraz je bil lep, vendar nekam živčen in prisiljen. Z veliko težavo je razbral:

Obupana filmska zvezda išče svojega ugrabljenega otroka.

O Ani, njegovi varuhinji, ni bilo niti besedice v časniku, vendar je Lory predobro vedel, da ga dobra žena neprestano išče, po tistem in vdano. Poročevalcev razgovor z gospo Doorn je bil ganljiv:

»Tako zelo majhen, je še moj fantek,« je govorila, »brez mame bo od strahu umrl. Še nikdar ni bil sam brez mene. Iz Anglije sem ga pripeljala s seboj; nisem mogla živeti brez otroka. Odkar je ugrabljen, še nisem zaslišala oči in jedi še nisem zavžila.«

Lory ni mogel brati teh žalostnih novic. Potisnil je list nazaj med druge časnike, ki so ležali razmetani po sobi.

Zdajci je Ed dejal:

»Nobenih sledi nimajo za nami. Kako bi jih neki tudi imeli? To so patenili časniki samo zato, da bi nas ustrašovali. Če vrnemo otroka do ponedeljka, nam plačajo 10.000 — dolarjev! Deset tisoč! Ali so ponoreli? Ali ni te ženske sram priznati, da ji je njen lastni otrok vreden samo petdeset tisoč? Za deset tisoč ji ga že ne vrnem! In tudi če so res našli sled za nami, bo ostalo pač samo pri sledi.«

Ozrl se je na Loryja. Do pičice je bil tak kakor na slikah. Nekaj junakega, zmagovalnega je bilo v tem otroškem obrazku... Dvignil ga je s tal in zarjovel nadenj:

»Izgini mi izpred oči, smrkavec! Sicer te bom udaril po glavi s tistim kladivom!«

Lory se je brž potuhnil v svoje skrivališče. Videti ju od tam sicer ni mogel, žul je pa vendar vse. Moža sta se začela pripraviti.

»Ti me goljufaš,« je rekel Ed.

»Pričegam, Bog mi je priča, da to ni res,« se je branil Wall.

»Samo ti — in nihče drugi — si jim pokazal pot do tega smrkolina!«

»Ali res ne razumeš, Ed, da bi si bili najini usodi enaki, če naju dobijo tukaj z otrokom.«

»Ne zaupam ti, prav nič več ti ne zaupam! Pet dni si se potepal. Kaj si le počel vseh pet dni?«

»Saj sem ti že povedal, da sem čakal. Do zadnjega sem upal, da bo poslala zahtevani denar. Prav gotovo bi ga imela že v žepu, če bi bil mene poslušal in bi ne bil zahteval tako visoke vsote. Deset tisoč, morda dvajset, bi bila že odridila. Preveč si zahteval, to sem ti že ko rekel.«

»Ti si mi rekel? Kdo pa si ti? Kaj pa tvoja beseda sploh pomeni? Smrdljiva uš si in nič drugega. Strahopetec si, ko se ti tole ščene pod mizo smili!«

»Meni se nihče ne smili,« je srdito odgovoril Wall. »Rajši zapri svoj umazani gobec.«

»Bedak sem bil, da sem te sploh vzel s seboj. Če bom le opazil, da se poteguješ za fanta, se lahko pripravim.«

»Ničesar ne boš opazil,« je spokorno rekel Wall. »Priznam ti, da nisem imel poguma.«

»To je naposled vsaj poštena beseda,« je dejal Ed pomirjeno. »Zdaj vem kako in kaj. Zdaj pa stori, kar ti bom ukazal. Tistih sto tisoč dolarjev morava dobiti. Če jih ne dobiva.«

»Jaz se ne vrnem več tja, jaz že ne,« je plaho ugovarjal Wall.

»Saj ti ni treba, bojazljivec; sam pojdi!«

Zgodaj drugo jutro je Ed odšel.

»S to staro škaflo se že ne peljem,« je bo kdo vohal tod okrog, bo vsaj videl, da se nisva nikamor odpeljala. Ti pa lahko radovednežem rečeš, da v gozdu pregledavam nastavljen pastič,« je dejal Ed v slovo.

Lory ni mogel sam sebi verjeti, da je debeluhar res odšel. Kar srečen je bil, zlasti takrat, ko je razvezal vrečo, ki jo je bil prinesel s seboj. Ocvrta sta jajca in prigrizovala suho meso s kruhom; pravo pravcato pojedino sta si privoščila.

»Oho Walter, ali res ne smem malo na zrak? Tako rad bi se igral ob potoku. Če me boste poklicali, bom takoj prišel nazaj. Ne morem biti več pod mizo. Vse me že boli; zunaj je pa tako lepo.«

Walter je stal na pragu in ga poslušal. Ozrl se je na vse strani. Nobenega sumljivega glasu ni bilo slišati. Pičije petje in žuborenje potoka je tudi njega vabilo iz koče — in ker je bil prepričan, da od nikoder ne preli nevarnost, je dejal dečku:

»Le pojdi, kar steci in se igray, če boš pa koga zagledal, splezaj brž na drevo, sicer boga moral streljati.«

Lory je skočil iz koče in stekel po hribčku proti potoku. Srce mu je burno utripalo in oči so mu sijale od prevelike sreče. Voda, voda, voda; kako zelo si je vedno želel, da bi se smel igrati ob potoku. Začel je graditi jez. Naložil je kamenje tako visoko, da že več čez ni videl. Spranje je zamazal s blatom in tudi po sebi ga je razmazal toliko, da bi ga bržčas njegova lastna mati več ne spoznala.

Lory je večkrat stekel v kočo in pogledal kaj dela Walter. Wall je sedel pri mizi in ves sključen in bled lupil debelo palico. Loryju se je zamislil, zato mu je deček mehko zaklical:

»Walter, tukaj sem.«

»Prav dečko...« mu je tiho odvrnil.

Obedovala sta skupaj. Oba sta držala komolce na mizi in pila iz ene čaše. Tudi usta sta si nabasala z jedjo, čeprav je Lory vedel, da to ni dostojno. Saj mu je mamica tolikokrat dejala, da prigriznejo dostojni ljudje zmerom le grizljaj.

»Ti pa res nisi kakor drugi mestni otroci, vsaj takšen ne kakršne sem si jih jaz predstavljala,« je rekel Wall. »Zdaj si bolj čeden dečko kot nimaš več dolgih las. Zakaj si le prej imel tako dolge?«

»Jaz jih nisem nikoli maral. Toda mamica mi jih ni hotela odrezati, jaz pa seveda nisem mogel do škarij. Moj oče je bil vojak... Tudi jaz bi bil rad tak, kakršne je bil moj oče, pa ne takšen, ko so drugi otroci. Moj oče je bil vojak... pa je moral izginiti.«

»Včasih morajo res...« je rekel trpko Wall. »Tudi jaz sem bil nekoč vojak in sem moral tudi izginiti, kakor ti praviš. Poslušaj me, otrok! Ali misliš da bo tvoja mati plačala zate, kar zahteva Ed? Tepec je mislil, da mu bo kar z obratno pošto poslala denar. In če ga ne bo...«

Divji ogenj je tedaj začel v Wallovih očeh. Planil je pokonci.

»Jaz bi mu jo že zagodel, samo če bi se upal. Oh kako bi ga... oh kako ga sovražim...«

Lory se je silil z mlekomo. Grgral je z njim in ga pljuval na tla. Oprt s komolcem ob mizo je odgovoril Walterju:

»Tudi jaz ga prav nič ne maram. Kako lepo bi bilo, če bi se nič več ne vrnil sem. Sama bi potlej tu živela.«

Walter se je zastrmel vanj.

»Ali se ne maraš vrniti k tvoji materi?«

(Nadaljevanje sledi)

Zagonetna žena

Madžarski napisal Desider Malonyay

Fric Baar je bil mlad fant, le pred rad se je zaljubil in preničemuren je bil. Tudi za zakonskega moža bi bil bržčas kakor ustvarjen, če bi si neprestano ne domišljaj, da ženske predobro pozna. Fric je bil zaljubljen v krasno in zanimivo gospo Knudovo, ki so ji vsi pravili »sfinga«.

Gospod Knud ni bil lepoteč, pač pa dober trgovec in neizmerno bogat. Najlepše dekle v vsej Budimpešti si je bil kupil, prav tako, kakor bi si bil lahko kupil najlepšo hišo ali pa najdragocenejšo dragotino.

O njegovi ženi so bili do malega vsi prepričani, da je nesrečna. Zagonetna žena je pa vendar ostala svojemu možu neomajno zvesta. Prava pravcata sfinga!

»Prava reč,« je lahko miselno dejal Baar. »Tudi ta ni boljša ko druge.«

In vendar se je zaljubil v lepo gospo Marjeto.

Pri plavaloskah je začel svoj naskok na poseben način; črčke je napadal spet na drug način. Nu, in ker je bila Marjeta plavalosa, je napol Baar plavalose strune... Toda igra se mu ni posrečila. Edip ni uganil sfingine skrivnosti... Najbolj se je pa Fric jezil zastran tega, ker sfinga ni hotela Edipa požreti. Še za mar ga ni imela.

»Ljubim vas!« ji je Fric venomer ponavljal. Vsa njegova strastno vroča zatrdjanja so bila pa za gospo Marjeto kakor hladna prha. Ker ni ničesar dosegel, je Fric popolnoma obupal. »Ne, ta ženska vendar ni takšna kot so vse druge. Samo da bi mogel dognati kakšna je...« si je venomer ponavljal.

Na nekem koncertu je gospod Knud prsil gospoda Frica Baara naj spremi njegovo ženo domov, ker ima še važna trgovska pogajanja.

»Takšna predrznost!« si je mislil Baar. Izprevidel je, da postaja poleg oboževane gospe po malem prav smešen. Naposled si je vtepel v glavo, da bo posegel po poslednjem sredstvu, ki se je doslej še zmerom obneslo pri plavaloskah, brinetkah in črnotaskah.

Fric je ponižno pomagal gospe Marjeti v avtomobil. Potlej jo je odel s hermelinastim plaščem in molčal.

Ko je avtomobil zavil v drevored, mu je ostalo samo še nekaj minut za odločilni napad.

Resno, skorajda nekoliko trpko, je spregovoril:

»Marjeta, vi dobro veste, da vas ljubim bolj ko vse na svetu — in vendar me nečete uslišati. Prisilili vas bom, da boste storili po moji volji. Vi se samo igrakate z mano, mojega srca in moje duše vam pa ni mar. Saj vem, da ste nesrečni, jaz bi vas pa tako rad osrečil... Ljubim vas in hočem, da boste tudi vi mene ljubili.«

Lepa gospa je molčala.

»Marjeta, obožujem vas. Zato vas rotim, pridite jutri ob šestih k meni.«

Gospa je še zmerom molčala.

»Do pol sedmih bom čakal. Če vas pa točno do pol sedmih ne bo, si bom pogljal v glavo.«

Avto je zavil v park Knudove vile.

»Ali ne bi hoteli popiti še skodelico čaja z menoj?« je prijazno vprašala mlada dama Frica.

»Ne, hvala!«

Gospa Marjeta je izstopila in ukazal šoferju:

»Muzejka ulica sedem.«

Tam je stanoval Fric Baar.

»Poljubim roko!«

»Nasvidenje!«

»To je torej v redu; še celo za

moje stanovanje ve,« si je zadovoljno dejal Fric Baar.

Drugi dan je bil zaljubljeni mladenič popolnoma miren. V sobo je postavil svežih rož, kadilnico je pa temeljito prezračil.

Okoli treh je postal že malo nemiren. Premišljal je kako naj začne, ko bo prišla... Ali bi pa bilo nemara bolje, da prepusti stvar usodi?

Samo tisti, ki je že kdaj kaj takšnega doživel, ve, kako polne naslade so poslednje minute pred mnogo obetajočim sestankom. Morda se vsi tisti niti več ne spomnijo ženske, ki ste jo nekoč hrepeneče pričakovali; morda niti več ne veste njenega imena, se ne spomnite njenih las — tega se pa še gotovo spomnite, kako nestrpno in kako srečno razburjeno ste čakali!

Kljub vsej zaljubljenosti pa Frica vendar ni zmagal nemir. Morda zato ne, ker je bil trdno prepričan, da bo sfinga točno prišla.

Pet minut pred pol sedmimi je obstal pred hišo avtomobil. Zda jcl je zapel zvonec in Fric Baar je stekel osebno odklenit vrata...

Pred vrati je stal — gospod Knud.

»Dober večer!«

»Dober večer!«

Fric je bil manj v zadregi kakor ga je jeza dajala.

»Oprostite, obisk pričakujem,« je dejal kolikor mogoče nevljudno v predsobju.

Vem! Mojo ženo!« je odgovoril neotesani trgovec.

V predsobju je odložil povrtnik, smotko je pa obdržal v ustih.

Frica je nevihteško vedenje gospoda Knuda nekam pomirilo. Mož je bil tako trezen, kakor da bi prišel na kakšen trgovski posvet.

»Moji ženi ste obljubili, da si boste pogljal v glavo, če je do pol sedmih ne bo.« Pri teh besedah je pogledal na uro in rekel:

»Še tri minute manjkajo.«

Gospod Knud je z užitkom pihal dim iz svoje smotke. Fricu je pa bilo nerodno, kot le kaj.

»Prazne besede!« je jezno začel.

Tako je rekla tudi moja žena...

Rekel sem ji, da imam še nekaj opravkov in da sem razen tega prepričan, da sploh samokresa nimate. Toda ona je bila vendar nekam vznemirjena, saj veste kakšne so ženske.«

Pri teh besedah se je široko nasmehnil, in Fricu se je zdel grši ko sicer.

S kakšnim užitkom ta nesramni človek kadi smotko! Kakor da bi samo na to čakal, da bom zdajci vstal in rekel: »Vidite, tu je moj samokres in zdaj si bom pogljal v glavo,« je mislil Fric.

»Smešna stvar,« se je začel naposled v zadregi in na glas opravičevati Fric.

»Kakopak,« mu je pritrdil Knud. Spet je pogledal na uro in rekel:

»Točno pol sedmih je.«

Baaru je šinila vsa kri v glavo.

Najrajši bi bil primazal temu zaljubljenemu gospodu mastno zausnico.

Gospod Knud je vstal. Pol sedmih je minilo; zdaj torej lahko gre.

»Zdaj se kakopak bojite, da bom to dogodivščino znanec pripovedoval, da bi vas osramotil in osmešil ter vas naposled še prisilil, da bi si res pogljal v glavo...« S trdim pogledom je ošinil mladega moža in mu dejal kakor gospod, ki je pravkar beraču podaril pest drobiža: »Kar pomirjeni bodite zastran tega. Molčal bom — in tudi moja žena bo molčala. Jamčim vam za to.«

(Nadaljevanje na 8. str.)

GAŠNIKARJI NA OLIMPIADI. PISALNI STROJ IN TELEFON STA NJIHOVA NAJZVEŠTEJŠA PRIJATELJA

»HINDENBURG« NAD NEWYORKOM. ŠESTI PREKOMORSKI POLET NEMŠKEGA ZRACHEGA VELIKANA

Da bo izbira na mizi

Nekaj receptov izbranih jedi

Jedilni list za skromnejše razmere

Nedelja: Sesečljana srnja pečenka*, krompirjevi cmoki z brusnicami, jabolčni zavitek.

Ponedeljek: Lečna juha, svinjski zvitki s solato in zdrobovimi žličniki.

Torek: Jetrni cmoki z dušenim zeljem, žemljem narastek.

Sreda: Mešano sočivje*, mlečni močnik.

Četrtek: Zdrobova juha, dunajski zrezki, pražen krompir in solata.

Petek: Cvetačna omaka z drobtinimi cmoki, kakovov narastek.

Sobota: Telečja obara z rezanci, krompirjevi zrezki s sladkim zeljem.

Jedilni list za premožnejše

Nedelja: Grahova juha, telečja krčica s smetano, piškotni žličniki, maslene jabolčne rezine.

Ponedeljek: Goveja juha s fridati, govedina s kruhovimi cmoki in koprovo omako, sveže sadje.

Torek: Riževa juha s parmezanom, nadevana telečja prsa z mešano solato, čokoladne omelete.*

Sreda: Cvetačna juha, svinjski kotleti z gobami, pražen krompir, jabolčni zavitek.

Četrtek: Goveja juha z vlivanci, jaguetina z ohrovtom in krompirjem, praženec z višnjevim kompotom.

Petek: Grahova juha, zelenjavni zrezki*, krompir s peteršiljem, buhla.

Sobota: Paradižnikova juha, nadevano zelje s pečenim krompirjem, makroni.*

Recepti za jedi

označene v jedilnih listih *

Sesečljana srnja pečenka

Srnja prsa, vrat ali ostalo cenoeno srnje meso zrežemo s kosti in ga sesekljamo na strojčku. Kosti skuhamo s potrebnimi zelenjavami in odlusčimo z njih še preostalo meso, ki ga seveda spet sesekljamo na strojčku. Mesu primešamo eno ali dve jajci, poper, sol, piment, lavor, ingver, sesekljano čebulo in peteršilj in še nekaj na kocke zrezane slanin.

Iz te zmesi zgnetemo na deski, ki smo jo debelo potresli z drobtinami, primerno štruco, jo denemo v kozico, polijemo z vročo mastjo in jo med peko večkrat polivamo s kosno juho. Pečenko pečemo 1 do 2 uri. Omaki pečenko prilijemo nekoliko kisle smetane, ki smo vanjo vžvrkljali žlico moke. Ko omaka prevre, narežemo štruco na rezine, jih polijemo z omako in serviramo.

Cistoča in nega

Mnoge ženske, ki same opravljajo vsa hišna dela, kaj radi grešijo zoper svojo zunanost. Še pozno popoldne vam teka po hiši nepočesane, neumite in zanikrno oblečene. Razume se, da se bodo izgovarjale na obilico dela, samo priznane ne bodo nikoli, da že najde človek pet minut časa zase.

Saj nihče ne zahteva, da se mora žena, ki ima res toliko dela, že takoj zjutraj skrbno umiti in obleči. Kdo ne, ki zahteva, da si pri delu elegantno oblečena, našminkana in napudrana?

Vendar je dolžnost vsake žene, da se takoj, ko vstane, počese, umije in obleče udobno snažno domačo obleko. Naj bo obleka še tako skromna, samo da ni zamazana in raztrgana! Pri delu ne more biti nihče eleganten. Zelo zadovoljna bo vsaka žena, poleti z lahko delenasto obleko, ki se da prav lepo prati. Takšno obleko dobi že za tako malo denarja, da si jo pač lahko brez velikih žrtv omisli.

Pri delu pa morate paziti tudi na svoje roke! To kar z nepažnostjo zagrešite, ne popravite zlepa. Negujte si lase in roke! Duh po česnu in masti se

Mešano sočivje

Na maslu popražimo 1 sesekljano čebulo, pridenemo ½ kg narezanega stročjega fižola, ½ kg narezanih paradižnikov, 2 do 3 narezane paprike, ki smo jih prej poparili in iz njih odstranili seme, potlej pa še nekoliko nastrganih buč. Vse sočivje dušimo in mu pridenemo naposled še nekaj na kocke zrezanega krompirja. Vode pridenemo samo toliko, kolikor je treba za dušenje. Nazadnje podmešamo sočivje, prevremo in serviramo. Jedi je za 6 oseb dovolj.

Čokoladne omelete

10 dkg presnega masla razbelimo, dodamo 12 dkg moke, dobro premešamo in prilijemo toliko mleka, da nastane gosta omaka. Potlej primešamo temu testu 2 do 3 rebra omeščane čokolade, spet dobro premešamo, vžvrkljamo še 3 rumenjake in vmešamo naposled še sneg iz 3 beljakov. Omelete pečemo v dobro omasleni in pomokani pekači. Pečene omelete namazemo z ribezovo mazo, jih prepognemo in polijemo s čokoladno polivko, ki si jo pripravimo iz 3 reber čokolade, ¼ l mleka, malo vanilije in sladkorja. To mešanico prevremo samo enkrat na vročem štedilniku.

Zelenjavni zreski

10 dkg buč in 10 dkg korenja skuhamo samo na pol. Potlej operemo ¼ kg špinata in jo kar mokro brez vode postavimo na štedilnik. Ko postane špinata mehka, jo sesekljamo z ostalimi sočivjem vred, potlej pa pridenemo 1 rumenjak, malo soli, ingver, poper, 2 žlici drobtin in eno zmečkano sardelo. Iz tega testa napravimo 4 kupčke, položimo vsakega na primerno rezino bohinskega ali ajdamskega sira, paniramo vsak zrezek z moko, jajcem in drobtinami in spečemo na olju ali maslu.

Makroni

½ kg poparjenih in nastrganih mandljev zmešamo s 4 beljaki in stlačimo to mešanico v možnarju. Pozneje pridenemo še 3 beljake, nekaj limonovih lupin in ¼ kg sladkorja v prahu. Ko vse dobro premešamo, oblikujemo iz testa z mokrimi rokami za oreh debele krogle in jih polagamo na pločevinasto pekačo, ki smo nanjo položili kos belega papirja. Makrone pečemo v zmerno vroči pečnici prav počasi in jih snamemo s papirja še vroče. Iz predpisane množine napravimo kakšnih 80 do 100 makronov.

vrška v laze, in to prav neprijetno diši. Nikar se ne škropite s kolonjskimi vodami in slično šaro, zakaj laze bodo še neprijetnejše zaudarjali. Da se izognete tem neprijetnostim, si napravite trivoglasto ruto in si z njo trdno prevežite glavo. Ruta vas bo ubranila prahu in kuhinjskega vzduha.

Za zaščito rok si oblecite gumijaste rokavice, ali pa kakšne stare usnjene, ki niso več za drugo rabo.

Cemu bi o tem še zgubljali besede! Dolžnost vsake žene je pač, da je v vsakem oziru znažna. Če ne bo skrbela za svojo zunanost, se ji utegne moč kmalu odtujiti — in bo iskal, česar pri njej pogreša — drugod.

Utrinki

Pol užitka pusti slabši okus kakor cela bolečina. R. Scheu.

Slaba ženska utegne biti še zmerom dober človek. R. Scheu.

Za nekatere je ljubezen samostalnišnik, za druge glagol. R. Scheu.

Dogodivščina na potovanju

Napisal C. Clemens

Od sile važno je bilo, da ne pride nihče v njun oddelek. S trdnostjo namero, da se bo ubranil vsakega vsiljivca, se je naslonil mladi mož na okno in s čemernim pogledom opazoval peron železniške postaje. Sicer je bil njegov strah prazen, zakaj neskončno dolgi vlak je bil le do polovice zaseden. Spet se je lahko z vzdihom olajšanja stisnil v svoj kot. On in neka deklica sta bila sama v oddelku. Seveda, še iz hodnika preti nevarnost... se je spomnil. Vendar je bilo le malo verjetno, da bi se kdo presedel. Previdno je mežikal čez rob časnika tja k tuji deklici. Tudi ona je brala. Nekakšen magacin ali nekaj podobnega. Na nosu je imela naočnike. To mlademu možu ni bilo všeč.

»Ta že ni osmi svetovni čudež,« si je mislil. »Kdo neki je že čul, da bere srčkano dekle z naočniki? Srčkano? Lepa, lepa je! Brččas že potrebuje naočnike. Sam Bog si ga vedi kaj le čita? Ojej, zdaj je opazila, da sem hotel uganiti kaj bere. Brž moram pogledati v stran.« Z največjim samozatajevanjem je odtrgal mladi mož oči od lepega dekleta; zapilil je pogled v okno in nedolžno opazoval neprestano se menjajočo pokrajino, ki je ostala prav za prav zmerom enaka; učenjaška goved in abotne ovce in naposled obrisi nižjega gričevja in visokih gor...

Nasmehnil se je. Da, to je magacin, ki ga tudi on bere, ki tolikanj obdružuje njegovo vsebino. Da čitajo ta lepa rjava očesca tudi ta mesečnik, je samo podvojilo njegovo domnevo, da morata biti oba prilijeni istih misli... Toda kako bi človek spletel most, ki bi držal do tega srčkane dekleta?

Trikrat je že segel v žep telovnika, in trikrat mu je od razburjenja zastal glas v grlu. Naposled je pa vendar uveljavil svojo s to-

bačnico oboroženo roko in svoj zvonki glas hkratu;

»Ali vam smem ponuditi cigareto?«

Čez rob zvezka je tukaj resno pogledala mlada dekle. Potlej se je čarobno nasmehnila in rekla:

»Ne, hvala!«

»Ali vam bo v nadlego, če si prižgem cigareto?«

»Niti najmanj!«

Spet je dvignila zvezek in spet je opazoval mladi mož mimo okna švigajočo goved in ovce. Zmerom, kadar je dvignil na skrivaj pogled k lepemu dekletu, je moral ugotoviti, da je nemoteno zatopljen v svoje čtivo.

V grlu ga je nekaj tiščalo, zato se je opogumil in vprašal:

»Ali bi vam bilo všeč, če odprem okno?«

Dvignila je glavo in se mu priklonila. »Prekaj! Zame ni nikjer dovolj svežega zraka!«

Potlej je vstal in odprl okno. Spet je minilo četrto ure dolgočasno vožnje, ne da bi se mu bilo posrečilo razplesti nežno zblizanje. Tedaj mu je priskočil prst božji na pomoč. Nenadejano je vlak zavrl, sunek je tukaj izbil magacin iz roke, ker ga je samo rahlo držala v orokavičenih rokah — in knjižica je padla na umazano tla.

Mladi mož se je brž sklonil. Zvezek je bil tako pade, da je med pobiranjem prebral napis zgodbe, ki jo je deklica pravkar brala: »Predzrost — napisal Adrian Forrest. Tri dolge sekunde je potreboval mladenič, da je obrisal prah z magacina.«

»Hvala vam.«

»Veste, ne zamerite... toda tako redko se zgodi, da srečam človeka, ki bere moje zgodbe.«

»Kako mislite?« Resno zanimanje je vznemlo v njenem vprašanju.

»Nehote sem namreč prebral napis zgodbe, ki jo berete. Moja je... sam sem jo napisal.«

»Ali res?«

»Da.«

Temu je seveda sledilo samodopadljivo smehljanje; mladi mož je dodal:

»Adrian Forrest, to sem namreč jaz.«

Eno samo sekundo ga je merila mlada dama z ne preveč prepričanim pogledom. Potlej je snela naočnike in skušala temu nenadejanemu poznavstvu izvit kolikor mogoče mnogo koristi.

»Joj, kako zanimivo. Kar razburjena sem, ko vem, da sedim prave mu pesniku nasproti.«

»O... se je mladi mož skromno branil.

»Res. In najzanimivejše je kakopak to, da imam prav avtorja te novele za sosed.«

»Ali vam ugaja?«

»Imenitno. Povejte mi, prosim, kdaj se vam je porodila osnovna misel za to novelo.«

»Oh, kar tako sama po sebi je prišla. Pri nas je stvar taka kakor v kurniku: človek se zjutraj zbudi in najde kar nenadejano lepo sveže jajce, ki so ga možgani izlegli. Idejo!«

»O, ti ljubi Bog, če bi jaz kaj takšnega zmogla! Sicer pa — povejte mi vendar,« ga je preljubeno vprašala lepa mlada deklica, »zakaj vam je prav ta povestica šinila v glavo?«

»Oh, kar...«

»Saj pripoveduje kakor nalašč o nekem možu in o neki deklici, ki sta se srečala na vlak!«

»Ali res?«

»Nikar se tako ne delajte, kakor da bi bili že pozabili!«

»Ne, nisem pozabil. Življenje in domišljijo sem strnil v tej povesti.«

»Ah! Ali ste mar že v resnici kdaj srečali takšno dekle, ki je bilo tako priklonjeno ko tole iz vaše pripovedke?«

Mladi mož se je zamislil. Že je hotel odgovoriti: »Do danes še ne,« toda v naslednjem trenutku se mu je zazdel tak odgovor preneznaten. Zato je rajši potegnil tobačnico in vprašal:

»Ali res ne kadite?«

»O, pač. Prosim,« je odgovorila mladenka. Mladi mož je prižgal obe cigareti in njegova sosedka je gostolela dalje:

»Upam, da mi ne boste zamerili moje radovednosti.«

»Ne, gotovo ne. Še celo laska mi. Nas pesnike se je redkokdaj kdo potrudil razumeti, zato nam je od sile všeč, če srečamo človeka, ki ni takšen.«

»Ali potrebujete mnogo časa, da napišete takšno povest?«

»Po navadi ne.«

»Kako bujna mora biti vaša domišljija...«

»Samo v sanjah živim!«

»Prekrasno. Ali vas takšno dolgo potovanje z železnico oplodi?«

»Včasih že; čudsko navado imam vrhu tega, da skujem za vsakega svojega sopotnika nekakšen priimek.«

»Zanimivo! Ali ste nemara tudi mene že krstili?«

»Da. Gospodična Nedolžnost... Ali vam ugaja?«

Srčkano se je nasmehnila in njen smehljaj je bil hkratu zagoden.

Vlak je sopihal dalje, čas je minoval ko v sanjah. Zdajci so se pa prikazale sive londonske strehe — in sanj je bilo konec.

»Prav hvaležna sem vam, da sem smela z vami govoriti. Tega srečanja ne bom nikoli pozabila.«

»Tak nikarite; jaz se vam moram zahvaliti. Še nikoli me ni nihče na potovanju presenetil s tako zanimivim pogovorom...«

Vlak je obstal. Kakor peščina prijazne obale je pozdravil novodošlece sivi peron eustonske postaje.

»Ali vam smem poklicati taksi? Bojim se, da se je moj šofer zakasnil.«

»Hvala; rajši grem peš. So trenutki, ko mi je sprehod ljubši ko sto avtomobilov. Zbogom!«

»Zbogom — gospodična!«

S klobukom v roki je stal mladi mož tako dolgo, dokler ni gospodična Nedolžnost izginila v vrvežu. Potlej je počasi zavil k postajališču podzemeljske železnice.

Dvajset minut kasneje je stopil v pisarno velikega podjetja.

»Hej, Maybrick,« je zaklical neki glas, »ali ste opravili kupčijo v Birminghamu?«

»Kakopak, gospod šef,« je ponižno odgovoril mladi mož.

»Prav; zdaj pa pregledajte še te listine in mi brž pripravite podatke!«

»Kakor ukažete, gospod šef.«

Mladi mož se je sklonil nad listine... Dolgo časa ni mogel ničesar razbrati. Živel je — šele pred dobro uro je to ugotovil — še zmerom v sanjah...

In glej, prav v tistem trenutku je stopila gospodična Nedolžnost v neko pisarno na tistem Squaru, kjer se ji je neki star, prijazen gospod izza naočnikov dobrodušno smehljaj:

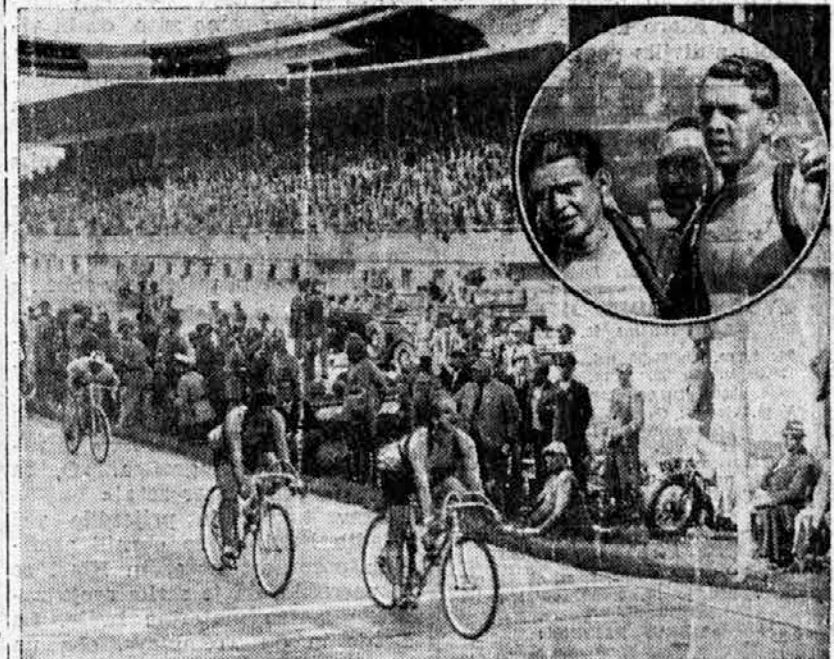
»Jutro, gospodična Johnston,« jo je pozdravil. »Prosim, sedite. To pa moram reči, da naši čitatelji na moč radi bero vaše zgodbe. Vaš psevdonim Adrian Forrest je postal že pojem... Nu, kdaj nam boste spet kaj prinesli?«

Smeje se je pogledala gospodična Nedolžnost skozi okno. Potlej je pa zamisljeno odgovorila:

»Mislim, da sem pravkar našla primerno snov...«

TO NI MARATONSKA TEKALKA, TEMVEČ USMILJENKA, KI TEČE VSTRIC S TEKAČEM, KO MU JE PONUDILA OKREPČILO

DVOJNA FRANCOŠKA ZMACA PRI STOKILOMETRSKIH TEKMAH. CARPENTIER IN LAPEBIE VOŽITA V GILJ. V KROGU: NA LEVI CARPENTIER, NA DESNI LAPEBIE

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku
Georgesa Ohneta
priredil A. R.

gorčena vzkliknila s hripavim glasom:

»Vedite torej, da bi tudi takrat, če bi postala najnesrečnejša žena, če bi postala — kar je tudi mogoče — najzavrnenejša in bi se pogreznila globoko v blato, vedite torej, da bi se takrat rajši udala komur koli, klatežu, ki bi šel mimo mene, rajši ko vam, ki vas sovražim in ki se mi gnusite...«

Ta besni krik ni grofa niti malo ganil; ostal je hladen in v istih vase zaverovanim nasmeškom, ki je Klara popolnoma razorožil, menil:

»Bomo že videli!«

Mladi ženi se ni zdelo vredno odgovarjati, zato se je obrnila in krenila proti ploščadi, razprostrajoči se za zastorom vejvja žaluj. Napotila se je k mizam, kjer so Moulinetovi služabniki že pripravljali tečno južino za lovce.

Za nič se ni mogla otresti občutka bojazni, ki ji ga je prizadejal predrzni grofov nastop; ne prebistano so jo zalezovale njegove čarke oči, njegove drhteče roke, ki so jo hotele objeti, in njegov mrliško blede obraz. Bala se je, da se utegne dvoboj kmalu spet ponoviti, dvoboj, ki mu je takrat komaj utekla. Ker kakopak ni več zaupala v čast tega plemiča, ki ga je leta in leta ljubila ko boga, se je zatekla semkaj v varstvo liviranih slug.

»Pozor,« je dejal komornik svojim pomagačem, »naši gostje se že vračajo.«

Po zeleni travnati preprogi so zdajci pridirali vozovi od vseh strani. Jezdci so se vračali po stranskih poteh, in kakšnih pet sto metrov zadaj se je slišalo zmagoslavno vzklikanje in veselo čebljanje razvnete mladine. Družba je uživala lepoto vedrega dne, brezskrbno in v polni meri. Klara je nehote primerjala to razgibano veselost s svojo bolečo melanholijo. Togotila se je celo na naravo, ki se ji je zdela tako slavnostno ubrana, medtem ko je bila sama v duši tako žalostna in potrta. Pozabila je kajpak, da je sama kriva te bolesti.

Neki voz, ki se je ustavil na travniku, jo je iztrgal iz njenih žalostnih misli. V njem je sedela graščakinja, udobno zlekhnjena na mehkem sedežu; čez ramena si je ogrnila svilene čipkast šal. Ko jo je Klara uzrla, je vzradoščeno stekla k njej.

Zdelo se ji je, da je prisotnost te zlahtne dame očistila ozračje, in ob njeni strani je koj spet našla svoj mir. Grofica Beaulieujska se ni bila nič kaj podvzivala v gozd, saj se je odpejala iz svojega mirnega kotička samo zato, da bi videla svojo hčerko na konju.

»Kaj?« je začudeno dejala. »Popolnoma sama si tukaj? Kje sta pa tvoj mož in Zofija?«

»Baronica je odšla malo prej,« je mirno odgovorila Klara, »Renéja sem pa sama prosila, naj se udeleži lova. Zakonski mož se ne sme javno preveč ukvarjati s svojo ženo, sicer bi prišel še v zobe...«

Zdela se je vesela in mirna, in grofica si jo je zadovoljno ogledovala. V svoji površnosti ni opazila hčerine prisiljene veselosti.

»Dovolj sta srečna, da vama ni treba skrivati vajine sreče,« je zadovoljno menila grofica. »O, ta René je pravi biser zeta!«

Prav takrat je prijezdilo več mladih ljudi, ki so obrnili grofici čino pozornost nase, in Klari se je posrečilo, da je skrila svojo zadrego spričo materine hvale. La Brède in du Tremblays, oba na peneh se konjih, prvi ves višnjev v glavo, drugi na pol omedlel, sta

zdajci postala središče veselih mladih ljudi, ki so ju obkolili in jima peli slavo, da sta se tako junaško in spretno umikala zasledovalcem. Vikont Pontac je tiskal rog na usta in trobil na vse kripje, medtem ko je njegov sluga Bistoque peš vlekel za seboj svojega rdečega konja in sikal skozi zobe prav nevšečne opazke na gospodo, ki se gre samo lovca in muči uboga dobra kljuseta...

Tedaj je Klara opazila Renéja, ki se je vračal z baronico in Suzano. Zofija je stekla naprej, obstala tik svoje prijateljice in ji šepnila nekaj na uho. Mlada žena je zardela ko mak.

»Ko sem jih dohitela,« je rekla, »ni bil več z Atenaido skupaj. Omejenemu Pontacu jo je prepustil, temu tepcu, ki ne zna ničesar drugega ko trobiti v rog.«

Bučno se je zasmejala in pomežiknila, hkratu je pa zabolščala s predrznim pogledom kratkovidnice v Atenaido, ki je pravkar prijezdila, na pol gluha od trobljenja svojega spremljevalca, ki se ga ni upala nahruliti, boječ se, da bi se utegnila pregrešiti zoper dobro vzgojo.

Ko je Atenaida uzrla Klaro, je vzpodbodila konja in se podsmehljivo obrnila h grofu, ki je stal s pustim obrazom nekaj korakov oddaljen od beaulieujske kočije. Zaklecala je:

»Oho, grof! Tu ste? In z gospo Derblayevo? To je res od sile prijazno od vas, da zabavate svojo sestrično.«

Atenaida je z vražjim pogledom osvrnila Renéja; da bi zbudila sum v njem. Hotela se je na ta način maščevati zaradi njegovega nekavalirskega vedenja. Tovarnar je stopil trdno in preteče korak naprej. Klara je prebledela. Ali naj ima mar nespravljivo sovra-

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zappestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

TOVARNA JOS. REICH
LJUBLJANA

štvo te štacunarske grofice za posledico sovražni spopad obeh mož?

»Nisem bil tako srečen, da bi lahko zabaval svojo sestrično, kakor ste blagovolili pripomniti,« je dejal grof in se vdano poklonil Klari; »zakaj ko sem prišel sem, me je že teta prehitela.«

»Ali mar res? Nu, potem pa imate prav slabega konja, dragi moj; drugega si boste morali izbrati,« je pikro pripomnila.

Od togote, ker njena hudobnost ni užgala, je osvrnila svojo kobilico tako hudo po ušesih, da je skočila vstran in se vsa penasta postavila na zadnje noge.

Grof je hladnokrvno stopil k njej, prijel konja za uzdo in ga pomiril; potlej je pomagal Atenaidi iz sedla in ji zaničljivo prišepnil:

»Nič ne priča bolj o slabem okusu kakor pretepanje lastnega konja; razen tega pa še spretna jahalka niste — in kaj lahko bi vas konj vrgel raz sebe. To bi ne bilo kdo ve kako imenitno. Odvadite se, prosim, takih manir, ki preveč diše po štacuni.«

Grofica, ki jo je kuhala togota, je ostala sama; Bligny je odšel s počasnim in umerjenim korakom in se pridružil svojim prijateljem, da bi z njimi trčil na uspeh današnjega dne.

Klara je mračna in slabe volje sedla k svoji materi na voz in jo prosila, naj jo odpelje nazaj v Malmaison. Zdelo se ji je, da ji breme teži srce; zastran grofovega odgovora Atenaidi, ki je še pravčasno preprečil nevarni Renéjev poseg, si je očitala skrivno... Odločila se je, da bo rajši priznala možu resnico in prenesla njegovo jezo in njegove očitke, kakor pa da bi obveljala grofova laž. In vendar se ni upala z resnico na dan. Zdelo se ji je, da je zamotanava v same laži, da je obsojena kazati smejoč obraz in metati ljudem pesek v oči, čeprav ji razjedata obup in ogorčenje njeno srce.

Plašno je pogledovala Renéja, ki je jezdil ob boku Bachelinove kočije. Tovarnar se je mirno pogovarjal s starim odvetnikom, in v njegovem glasu ni bilo spoznati niti najmanjšega razburjenja. Klari se je skoraj videlo, da se je motila, ko je v svoji črnoglednosti opazila jezen blisk v Renéjevih očeh, ko je stopil proti grofu. Vendar je predobro poznala njegovo treznost in obvladane samega sebe, in morda se je prav zdaj v tem trenutku silil, da je bil videti brezskrben. Klara je upala, da je postal ljubosumen, in življenje bi bila dala, če bi ji vsaj zagrozil, če bi se naposled tudi spozabil in dvignil roko, kakor takrat v oni noči. Negotovost jo je morila, in odločila se je, da bo drugo jutro govorila z njim zastran svojega brata. Upala je, da bo takrat izpregledala skrivnostne namene svojega moža. Komaj se je za trdno odločila, se je delala veselo in je hotela po vsej sili razpršiti oblake, ki so ji zamračili čelo. In kakor kakšna igralka, ki stopi na oder, da bi odigrala svojo vlogo, si je nadela smejočo krinko.

Izza gozdčica je prihajalo udušeno mrmranje prešerne družbe in zdajci je zatrobil Pontac v svoj rog, oznanjujoč smrt jelena, ki sta ga predstavljala la Brède in du Tremblays.

René je sedel v svoji veliki delovni sobi za pisalno mizo, površno je prebiral spise in jih podpisoval. Ob desetih predpoldne je bilo; solnčni pramen se je bil prikradel skozi okno na Renéjevo čelo. Tovarnar je prekinil svoje delo, vstal in stopil k oknu ter se za trenutek razgledal po vrtu.

Ob ribniku je sedela v beli obleki Suzana in raztreseno ribarila. Vrvca je plavala po vodi, na trnku je pa cepetala riba. Dekle je sanjalo v daljavo in se za ribo še zmenilo ni. Tovarnarjeve ustnice so se zaokrožile v nežni smehljaj, odprl je okno in zaklical sestri:

»Suzana, ali ne vidiš, da je riba zagrizla?«

Deklica se je prestrašeno ozrla in hudomušno požugala bratu.

»O, René,« je vzdihnila, »kako si me prestrašil!«

Deklica je potegnila za vrvco, snela ribo s trnka in jo vrgla v mrežo.

»Že dvanaest sem jih ujela,« je ponosno zaklicala in pokazala bratu mrežo.

»Te si bomo pečene privoščili,« je veselo odgovoril tovarnar.

Se trenutek je opazoval svojo malo sestro, ki je resno nabadala črviča na trnek. Pod sinjim nebom in v senci drevesa je bila tako rdečelična, tako sveža, da je bil brat kar ganjen.

Vzdih se mu je izvil iz prsi; nemo je vrgel sestri z roko poljub, spustil je rebrače in zaprl okno. Vrnil se je k mizi in hotel sestri, ko je nekdo lahko potrkal na vrata.

»Noter!« je ravnodušno zaklical. Vrata so se odprla in na pragu se je prikazala Klara, zardela in vznemirjena, vendar odločna.

»Ali motim?« je vprašala. René je bil hudo presenečen zaradi nepričakanega obiska. Vljudno ji je primaknil naslanjač.

»Nikakor ne,« je odgovoril preprosto in se čakaje naslonil na kamin.

Klara je sedela v naslanjaču, glavo naslonjeno na mehko blazino, in se nekaj minut molče razgledovala. Sicer ni nikoli prihajala v njegovo zasebno sobo, v to resno in hladno sobo, ki se je v njej zrcalil lastnikov značaj. Vsak predmet si je pozorno ogledala, v resnici je s tem samo zavlavečala trenutek, ko bo morala z besedo na dan. Srce ji je močno utripalo in na sencah ji je klaviralo. René jo je opazoval, naposled je pa prekinil tišino.

»Ali ste me prišli česa prosit?« je vljudno vprašal.

Klara je pogledala svojemu možu v oči in ga ogovorila z nekim žalostnim glasom:

»Tako oddaljeno živiva drug od drugega, da me mora res samo neka prošnja prisiliti, da si vas upam motiti.«

René se je vljudno priklonil in opogumil ženo z besedami:

»Pripravljen sem. Poslušam vas.« Mlada žena je sklonila glavo, kakor da bi se hotela zbrati.

Vzorec pošlje brezplačno
„RADIOSAN“, Zagreb
Dukljaninova 1.

Drhtela je in usta so ji bila suha. Še nikoli ni nihče z večjim strahom uresničil svojega sklepa.

»To, o čemer bi se rada z vami pogovorila, je zelo važno in se tiče vas in mene.«

»Prosim!«

Klara je pogledala moža s tako prosečim pogledom, da bi bil René najrajši pokleknil pred njo; vendar je ostal miren in resen.

»Najprej,« je začela mlada žena, »mi, prosim, povejte, ali vam je usoda mojega brata kaj mar?«

»Mislim,« je nekam začudeno dejal tovarnar, »da doslej pač ni imel vzroka, da bi dvomil v to.«

Odgovor je bil dvoumen, zato je Klara nabrala čelo v drobne gube.

»In če bi vam bilo dano, da bi ga mogli podpreti...«

»Bi mu bržčas segel pod pazduho,« je odgovoril René.

Ta odgovor si je Klara želela, da bi ga z njim speljala na led. Zdaj je bilo samo še treba, da mu zaupa namen razgovora. Uvod jo je opogumil.

»Prilika vam je dana; ali bi jo hoteli spoznati? Reči vam moram, da je zadeva zelo resna, in da ne gre samo za mojega brata.«

»Kaj toliko slepomišite?« jo je prekinil tovarnar. »Ali se vam zdi, da bo vaša prošnja tako težko uslišana?«

Klara je pogledala možu odkrito v obraz, kakor da bi hotela ujeti sleherni njegov trzljaj. Potlej je brž dejala:

»Presodite sami. Oktavij ljubi vašo sestro in me je naprosil, naj jo namestu njega pri vas zasnobim.«

René je presenečeno kriknil in njegov obraz se je zmračil. Da bi skrnil svoj nemir, je stopil k oknu, nemo obstal in z roko razprl rebrače. Ob ribniku je sanjala Suzana brezskrbno dalje, držeč trnek v vodno gladino. Tovarnar si je prav pozorno ogledal nedolžno in nežno dekle, ki se mu je zdela kakor ustvarjena za srečo.

Klara je s strahom stopila za svojim možem, in ko ga je uzrla globoko zatopljenega v misli, ga je nestrno vprašala:

»Ali mi nočete odgovoriti?«

René se je obrnil in počasi dejal, kakor da bi mu bilo nerodno:

»Vašega brata mi je neizmerno žal, toda poroka je nemogoča!«

»Torej ne pristanete?« je vzkliknila Klara hudo razburjena.

»Ne dovolim,« je hladno odgovoril tovarnar.

»Zakaj?«

René je topo pogledal ženi v oči, kakor da bi ji hotel vsiliti svoj odgovor prav do srea:

»Ker je v moji družini po krivdi vaše družine že en človek nesrečen, in zdi se mi, da je to dovolj.«

»Pazite,« je živahno ogovorila Klara, »da ne boste zakrivali še Suzanine nesreče, če ji odrečete poroko z mojim bratom!«

»Kako to mislite?« je vprašal tovarnar nenadejano zaskrbljen.

»Suzana ga ljubi!«

Iz vrta se je začul veseli Suzanin glas, ki je z Brigito vred pospravljala ribiško orodje.

René je za hip obmolnil in pri-sluhnil.

»Ona ga ljubi,« je odgovoril. »To je resnično velika nesreča, vendar ne more niti to spremeniti moje odločitve. Če bi bil mene na večer pred mojim poroko kdor koli oviral, tvegajoč, da mi stre srce, bi mi bil storil največjo uslugo. Strašna izkušnja me je izučila. Če se bo morala moja sestra že jokati, naj se joče v svobodi in ne kakor jaz, ki me čaka sama pusta in izgubljena bodočnost!«

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM SISKI

telefon 33-57

predvaja od 22. do 24. t. m.

»IDEALNI SOPROG«

V gl. vlogi: Karl Ludwig Diehl.

ZVOČNI RADIO JESENICE

telefon int. št. 620

21. t. m. ob 20.30 uri, 22. t. m. ob 20.30 uri in 23. t. m. ob 20.30 uri

»MOJ DRAGI JE LOVEC«

V gl. vlogah: Georg Aleksander, Sussi Lanner in Hansi Niese.

Dodatki: Poleg najnovejšega Paramountovega zvočnega tednika tudi še novi Ufa zvočni tednik.

Nedeljske predstave ob 15. uri se vršijo samo v slučaju slabega vremena.

KINO TALIJIA KRANJ

predvaja v soboto 22. t. m. ob 21. uri in v nedeljo 23. t. m. ob 17. in 19. in 21. uri

»CIRKUS BARNUM«

V glavnih vlogah: Wallace Beery, Adolf Menjou in Virginia Bruce.

ni ušel iz dvorane... in vendar sta odjeknila dva strela...
Juve je zdaj poklical strežaje.

»Nič preveč me ne skrbi, saj je bolnišnica zastražena z dvajsetimi stražniki; Loupart se nam ne bo izmuznil... Da pridemo na zeleno vejo, bom najprej ugotovil iz katere smeri so strel padli...«

»Kako pa hočete to ugotoviti?«
»Prav preprosta stvar! Prva krogla je preluknjala blazino in se je zapila v tla; če torej zvezemo luknjo v blazini s kroglo v tleh in podaljšamo to črto, moramo ugotoviti kraj, odkoder je bil strel sprožen...«

»Gospod Juve,« je pripomnil neki zdravnik, »če bi bila vaša domneva pravilna, bi moral nekdo streljati izza vrat, ki držijo v laboratorij...«

Ne da bi dvignil pogled, je Juve takoj spoznal zdravnika po glasu:

»O, vi ste, gospod doktor Chaleck! Zelo me veseli, da vas spet vidim... Res, prav imate, napadalec je moral streljati izza vrat, ki držijo v laboratorij... Zda mi pa še pojasnite to skrivnost...«

Doktor Chaleck je energično odjeknil:

»Nekaj sekund, preden sta odjeknila strela, sem stopil v dvorano... Niti pred seboj niti za seboj nisem videl žive duše... Sicer pa, kako bi naj tudi prišel morilec v laboratorij? Saj ni

nihče nikogar videl, ne da bi prišel, ne da bi utekel!...«

Juve je samo malomarno odmahnil z roko:

»O tem nisem razmišljal; ugotavljam samo...«

Juve je stopil mimo gledalcev k vratom, agentje pa, ki si niso mogli razlagati njegovega početja, so mu sledili za petami.

Zdelo se je, da Juve ve kaj hoče. Energično je odprl vrata in dejal:

»Odoš! Sta padla strela!«
Zmagoslavno je pripomnil, medtem ko se je nekoliko sklonil:

»Sicer pa ta najdba izključuje sleherni dvom...«

Pobral je s tal samokres, ki so v njem tlačili še štirje naboji; orožje je vtaknil v žep in pripomnil:

»Dragocen dokaz...«

Potlej se je obrnil k strežajem in vprašal:

»Ali je mogoče, da je prišel kakšen tujec v to sobo?«

Odgovoril mu je zdravnik, ne da bi samo za hip pomišljal:

»To ni mogoče! V laboratorij imajo dostop samo osebe, ki so zaposlene v bolnišnici — in še te morajo skozi kirurški oddelek...«

»Ali je Loupart mogoče presleplil strežaje?« je vprašal Juve dalje.

»Tudi to je nemogoče, zakaj vsi so videli njegovo sliko in bi ga bili pripravi spoznati!«

Zagonetna žena

Nadaljevanje s 4. strani

»Ne razumem...«

»Rad vam verjamem. Kako bi le mogli razumeti?«

»Vaša žena...«

»Da. Moja žena, sfiga, je pač redkost med ženskami: poštna ženska je! Toda vi, lovci, tega ne razumete. Za vas so poštnene žene — sfige. Na zdravje!«

In odšel je.

»Takšen človek — pa ima zvesto ženo; prekrasno, ljubko ženo!«

Fric je razmišljal. Tako ga še ni nikoli polomil. In kaj naj zdaj stori? Ali ga mar še zmerom veže dana beseda? Ali naj si mar res pože ne kroglo v glavo... Ne! Saj tega tudi ne sme, že iz obzirnosti... do drugih žensk ne... *

Cirkuški slon odkril morilca

New York, julija

Ko se je v mestu Pervil v bližini mesta Milwaukee (Amerika) nedavno naselil neki potujoči cirкус, je mladi slon Aladin slučajno odkril zločin, izvršen pred šestimi meseci.

V Pervilu je dolgo časa živel pismonoša Oliver Swift, ki je bil v vsej okolici zelo priljubljen. Pred šestimi meseci pa je Swift nenadoma izginil. Ravno takrat bi namreč moral izročiti večjo denarno pošiljko v vrednosti 100.000 din nekemu srečnemu dediču.

Domačini so sprva mislili, da je stari poštar s tem denarjem pobegnul. Prijatelji pa, ki so Swifta bolj poznali, so se tej misli odločno protivili.

Vse poizvedbe so bile zaman; za poštarjem je izginila vsaka sled.

Preteklo je že 6 mesecev in ljudje so na ta dogodek že malodane pozabili.

Te dni pa se je v Pervilu ustavil potujoči cirкус »Barut in Pilej« z veliko menažerijo. Največje zanimanje in začudenje sta zbužala dva stara slona z mladičem Aladinom. Zaradi velikega uspeha, ki ga je žel cirkuški clown Jo Goldwin na vse veselje napil. V pijačnosti je pozabil privezati mladega slona Aladina.

Svoboda je mlademu slonu dobro delala. Odkolovratil je v kot hleva, kjer je spal pijani clown Jo Goldwin. Zgrabil je steklenico žganja, ji razbil grlo in popil alkohol. Kmalu mu je postalo v hlevu predolgočasno. Prijetno se je napolnil na sprehod. Lomastil je po cesti, ki vodi s periferije Pervila v mestce Sant Paul in prišel do nekakega drevoreda. S svojim rilcem je začel ruvati mlada drevesa. (Pri tem mu je ostal na rilcu kos nekakega suknja.) Tudi tega se je končno naveličal; truden in pijan se je vrnil v hlev.

Naslednjega dne so oblasti pregledovale in popisovale škodo, ki jo je napravil mladi slon. Med preiskavo pa so prišli do nenavadnega odkritja: na mestu, kjer je slon izruval drevo, so našli razpadajoče truplo. Takoj so ugotovili, da je to Swift, ki je izginil nekako pred 6 meseci. Sodna komisija je zaščitila uboj.

Preiskava je bila v polnem tiru, toda sledu za ubijalcem le niso mogli najti. Ko je naslednjega dne clown Joe stopil v hlev, je opazil na Aladinovem rilcu kos suknja. To

je bila neka sportna kapa, ki jo je takoj predal policiji.

Policija je ta »corpus delicti« pregledala in še isti dan dognala, da je bila ta kapa last posestnika Ivana Overhersta.

Osumljeni je skesano priznal svoj zločin. V naglici in nervozi je s truplom vred zakopal tudi svojo kapo, ki ga je zdaj izdala.

Deklica, ki zna čitati tuje misli

Riga, avgusta.

V Rigi se zadnje čase mnogo govori o 21letni deklici Ilgi Korpis, ki ima neverjetno sposobnost, da čita misli drugih ljudi.

Njena mati pripoveduje, da je prvič zapazila to sposobnost pri svoji hčerki, ko ji je bilo devet let. Takrat je pismonoša prinesel neko pismo. Devetletna deklica je ugajala vsebino, ne da bi prečitala pismo.

Nekateri univerzitetni profesorji v Rigi skušajo znanstveno raziskati ta edinstveni slučaj. Deklico so dali v hermetično zaprto sobo za akustična raziskovanja, njeno mater pa so zapirali v neko drugo poslopje. Gospe Korpis je dal zdravnik kratek zapisnik, ki ga je morala prečitati na glas. Drugi zdravniki, ki so ostali pri deklici, so potrdili, da je ona v istem trenutku začela govoriti. Točno je ponovila vse tekst, katerega je prečitala njena mati v drugem poslopju. Profesorji so prosili mater, naj osredotoči svoje misli na nek določen predmet. Istočasno je mala Ilga začela govoriti in označevati predmete, na katere je mislila njena mati.

Ta preizkus je v znanstvenih krogih izzval veliko senzacijo.

Tudi Vi

SI ŽELITE ZNANJA, ŽELITE KAJ KUPITI ALI KAJ PRODATI.

DO VSEGA TEGA PRIDE TE NAJLAŽE IN NAJHITREJE POTOM MALIH OGLASOV V »Družinskem tedniku«.

ČE ŽELITE KAKSNIH POJASNIH ZAŠTRAN NAŠIH CEN ALI PA ČE IMATE KAKRSNOKOLI DRUGO VPRAŠANJE GLEDE NAŠIH MALIH OGLASOV, PIŠITE NA OGLASNI ODDELEK »Družinskega tednika«. ODGOVORILI VAM BOMO TAKOJ IN POPOLNOMA BREZPLAČNO.

Zapomnite si še to:
NAŠE CENE SO ZMERNE
IN ČASU PRIMERNE.

Najboljša oblačila
v odlični izdelavi kakor lister, kaša, buret itd. kupite izredno poceni pri

PRESKERJU
Sv. Petra c. 14

MALI OGLASI

Mali oglasi socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Preklicil in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebno plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštini nakaznici, po poštini položnici na ček račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znanih obnem z naročilom.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

POPOLNE SERIJE jugoslovanskih znamk kupim. Ponudbe z označbo cene in količino serijskega naslova na »Samo prvovrsten filatelistični material«.

INTIMNI ŽENSKI KOLEDAR, velikost notesa, 180 strani, mora imeti vsaka dozorla žena, da se pouči, kako se lahko brez fizične ali moralne škode na versko in medicinsko neoporečen način trajno izogiba spočetju. Po povzetju Din 20.—. Zaloge v Ljubljani: Kati Voda, Medvedova 8: dobi se tudi v Učiteljski knjižarni in v trafikah na »Rijo, Slaniču in v trafikah na Tyrševi c. 53.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DEKLE STARO 30 LET gre kot gospodinja h kakšnemu starejšemu gospodu, najraje upokojencu ali samcu. Ponudbe pod »Pridna in poštna«.

DISKRETNOSTI GOSPOD, star 25 let, bi se rad seznanil s simpatično gospo ali gospodičino njegove starosti, ki bi ga iz prijaznosti učila nemškega jezika. Dopise s polnim imenom prosim na upravo »Družinskega tednika« pod »Nemščina«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IZPADANJE LASI IN PRHLJAJ prepriči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 84.

Remington

15 novih modelov vodi zopet na trgu pisalnih strojev

Prodajamo tudi na dolgoročno odplačilo po nepovišanih cenah

Remington model »Junior« je mali v kovčegu, lepo opremljen — družinski — potniški in pisarniški stroj. Nizka cena dovoli vsakomur, da si ta pisalni stroj takoj nabavi. Zahtevajte ponudbo, prospekte in neobvezno predavanje od:

Gen. zast. Remington trgovnice tt. **MATADOR**, Zagreb, Ilica 5
Zastopnik za Ljubljano in okolico: Ivo Klarič, Ljubljana, Kolodvorska 28/II.
Razstava in prodaja strojev: Tehnik, J. Banja, Ljubljana, Miklošičeva 20
Tel. 34-19

V šolo samo z čevlji Rata

35

3222-48000

Trajen in močan čevlj iz močnega usnja z gumijastim podplatom. Od štev. 30—40 Din 39.—, od štev. 35—38 Din 45.—

59

6022-14900

Zelo priljubljen in največ zahtevan otroški čevlj iz finega telečjega boksa z močnim usnjem podplatom. Štev. 30—34 Din 69.—, št. 35—38 Din 79.—

39

3702-68000

Visoki čevlji iz močne kravine z neraztrgljivim in nepremočljivim gumijastim podplatom. Od štev. 30—34 Din 45.—, od štev. 35—38 Din 49.—

59

4949-49703

Najpripravnější deklški čevlji iz boksa s špango in močnim usnjem podplatom.

69

6002-44722

Vzdržljivi in čvrsti in poleg tega lahki visoki čevlji za dečke iz rjavega boksa z močnim usnjem podplatom. Od štev. 30—34 Din 79, od štev. 35 do 38 Din 89.—

LECIONAR, 28 god., želi se dopisovati s inteligentno mladom damom. Dopise slati na adresu: Légionnaire Milan, CTEA-RADIO, 2 Régiment Etranger, Meknès, Maroc.

SIMPATičNA DAMA, v življenju nesrečna, želi znanja z dobro situiranim gospodom, ki bi ji bil pripravljen pomagati. Samo resne ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Samostojna«.

MLADENKA, stara 26 let, želi resnega znanja z gospodom, starim do 30 let. Le resne ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod »Varana v ljubem«.

MLADENIČ star 29 let, srednje postave, značajen, samski, želi znanja z mlajšo gospodično. Ponudbe pod šifro »Sigurna eksitencija«.

MLAD SIMPATičEN GOSPOD si želi znanja z ravno tako simpatično gospodično iz boljše družine, staro 20 do 25 let. Pogoj dobra vzgoja, plemenit značaj in inteligencija. Ponudbe na »Družinski tednik« pod šifro »Simpatično dekce«.

ZNANJA ŽELI po dopisovanju mlad gospod, srednje postave, muzikalen, a sigurno bodočnostjo, z mlajšo gospodično, z nekaj kapitala v svrhu kasnejše ženitve. Cenjene dopise na upravo lista pod šifro »Hrepenenje«.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SOBO išče soliden gospod, lepo opremljeno, svetlo in zračno, v centru mesta, po možnosti tudi z uporabo kopalnice. Ponudbe na upravo pod »Strogo separirano«.

STALNO STANOVANJE iščejo tri odrasle osebe: večjo sobo, kuhinjo, shrambo in priključno. Naslov v upravi »Družinskega tednika«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IZPADANJE LASI IN PRHLJAJ prepriči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 84.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Labores«, 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 84.

BARVANJE LAS si več potrebuje pri strokovnjakih, ker si jih s Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garnitura s navodilom stane Din 80.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 84.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšje in najzanesljivejše sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zanemarnjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom Din 30.—. Naroča se pri: Nobilior-parfumeriji, Zagreb, Ilica 84.

Prodaj

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

POHIŠTVO. Več šperanah sob na zalogi, orožja koreinina, od 3.400 Din naprej. Kuhinjske kredence od 870 Din naprej pri Lancos D. Wolfova 12.

Tako zadovoljni kakor so drugi, boste tudi vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudne Marije z Brezij, izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela takra ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebej privlačnost jo daje, ki gleda izra Goré na nas, ki prikazuje njeno tolažbo. Ure so okusno izdelane, so trpečne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107.— Din 95.— in Din 87.—. Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljam takoj po povzetju. Se priporoča Zdravko Rant, urar, Jesenice-Fužine.

Kurja očesa,

trdo kožo in zarasle nohte Vam brez bolečin odstranimo ter noge strokovnjako zmasiramo v naši pedikuri. Obiščite nas, prepričajte se! Nega nog 10 Din!

Rata
Ljubljana, Selenburgova 7

POZOR GOSPODINJE!

Najeoneje ste postreženi s **KURIVOM** pri trvdki

RUDOLF VELEPIC

trgovina s kurivom **LJUBLJANA VII.**
Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708
Prvi poskus stalni odjem!